

A
CSILLAGKERESZT,

vallásbölcseleti tanulmány.

Irta

Both Antal ny.rg. tanár.

Balassagyarmat, 1940.

Az egyház főpapjainak, papjainak,
főrabbiainak és rabbiainak,
a világi hatalmaknak és vezetőségeknek
és a közhivőknek mély tisztelettel
ajánlja jelen dolgozatát

a szerző.

B E V E Z E T E S.

Korunkban hevesen folyik a jelvények harca. minden alakulat valami jelvénnel kezdi és végzi életét. Az országok cimerekkel, zászlókkal különböztetik meg egymást, ép így a falusi társaságok sem tudnak meglenni különleges szimbolumok nélkül. E jelvények vallási jelentősége szembeötlő, hiszen a vallásnak, hitnek a világszemléletnek köszönhetik eredetüket. Legrégbbieik közül való a Mogen Dóvid, magyarul Dávid pajzsa, mely a zsidó népnek volt, s jelvénye ma is. Jákob csillagáról szóló jövendölésben leli magyarázatát. A Krisztus előtti, a legrégibb pogány népeknek kedvenc jelvénye volt a szvasztika, más néven a horogkereszt vagy kampós kereszt, melyet manapság a német nép tett magáévá s általánossá országában. Az orosz szovjetbe alakult kommunizmus az ötágú csillagot választotta szimbolumává. A magyar szocialista párt a nyilas keresztet tűzte a mellére. És ki tudná a temérdek jelvényt mind felsorolni? Bizonyára többet tenne ki ez, mint Siebmacher Cimertana. A kereszténység egyetemes jelvénye a kereszt, mely magában véve sokféle változatban forog a társadalmi alakulások közén, mellén, zászlaján. A Szentírás is megemlékezik az Emberfiának jeléről, mely az utolsó ítéletkor meg fog jelenni az égen, midőn a világ bírāja, az elevenek és holtak ítélőmestere a végső napokban megérkezik a nagy számadásra. Az apostolok ugyan nem mondják meg előre, hogy mi lesz ez a jel, csak a szent atyák gyanítják, vélelmezik, hogy e jel a kereszt lesz; de biztosat ők sem tudnak mondani. Ezért talán nem lesz érdektelen, ha e jelvények jelentéséről néhány gondolatot papírra vetünk, hogy jobban megértsük a lelki élet alakulására gyakorolt hatásukat és szerepüket.

Minket jelen dolgozatunkban különösen a kereszt és a Mogen Dóvid értelmezése és viszonya érdekel, mert a napilapok, a politikai és társadalmi pártok tevékenysége folytán ez a két jelvény a szokottnál jobban előtérbe jutott, és ma e jelvények, illetőleg azok jelentménye különös figyelemben részesülnek. Kétségtelen, hogy bizonyos lelki felbuzdulásoknak nyomában keletkezett ez a fordulat, s így e jelvények, mint a csillagképek járása az égen, úgy jelzik a lelki világban a különféle változatokat és tüneményeket. Voltak korok, midőn a csillagokból az emberek sorsára is tudtak következtetéseket, jövendöléseket vonni a jeles astrológusok, ma pedig ezekből fogalmazzák meg a meteorológiai intézetek az időjárási jelentéseket. Hasonlóképpen lehet a lelki élet változásaira is némi világot vetni a vallási szimbolumok társadalmi helyzetéből annál is inkább, mert e tekintetben segítségükre vannak a kinyilatkoztatás könyvei.

1. Fejezet. A Mogen Dóvid.

A magyar Társadalom c. erkölcsvédelmi folyóirat 1927. ik évi 7.

számában a jelvényről a következőket olvashatjuk: "Dávid pajzsa c. jelvény az ószövetségnek és mi nt ilyen általánosan ismert diszitménye az ószövetségi templomnak, melyből áthagyományoztatott az izraelita imaházakba is. Magában véve egy szabályos, körbeírt hatszög, összetéve két egyenlőszáru háromszögből, egyiknek fölfelé, másiknak lefelé lévén a csúcsa. A háromszög magában véve a leg-egyszerűbb geometriai síkidom, és így alapja a többi idomoknak, ezzel a tökéletesség jelképévé könnyen tehető. Mint ilyen egyszerű síkidom a kereszténység liturgiájában is felfedezhető, hiszen ez különösen gazdag a jelképes cselekményekben és figurákban, s e tekintetben törvényes és méltó örököse az ószövetségnek.

A felfelé álló háromszög u. i. egy belerajzolt szemmel szimbóluma az isteni mindentudásnak, s ugy első sorban az Atyának jelvénye, ki mindent lát és mindent hall, ki tudja a jelent, a multat és a jövőt, aki előtt nincsen eltitkolva sem tett, sem érzelm, sem gondolat, mert ő a szívek és a vesék vizsgálója. A csúcsával lefelé álló háromszög pedig hiba nélkül van a kereszténység kialakítva, mert az üdvözítőnek odaszegezett két karja a kereszt vízszintes fájával együtt szintén egy tökéletes háromszög alakját mutatja, melynek csúcsa az Úr Jézus szent szívében végződik. Ezek szerint a Mogen Davidban tökéletesen szimbolizálva van nemcsak az ószövetség, hanem az újszövetség is, másszóval nemcsak az Atya, hanem a Fiu Isten is, és mint csillagkép alkalmasan jelenti a születendő Messiást, a zsidók királyát.

Krisztus születése előtt ez a jelvény, mint a zsidók királyának jele annyira közismert, és még a pogányok messze tartományaiiban is híres volt, hogy a napkeleti bölcsek egyenesen ezzel a közsöntéssel állítottak be Heródes királyhoz: "Hol vagy, ki született, a zsidók király, mert láttuk csillagát napkeleten és eljöttünk imádni őt." Erről a csillagról azt mondja az értelmezés: "Isten a bölcseknek, kik a balaami jóvendölés szerint várták a csillagot, mint az üdvözítő jelét, csakugyan tüntetett fel egy csillagot és bensőleg megjelme által őket arra indította, hogy a csillagot kövessék. Mert aki őket oda vezérelte, az őket el is indította; és aki őket külsőleg csillag által elindította, az benső-

leglelköket is tanította." Balaam használta először ezt a kifejezést jóvendölésében: "Csillag támad Jákobból." Ez a csillag az értelmezés szerint Dávidra, de Jézusra is vonatkozik, mely ki-

fejezést többnyire a Messiásról szokták használni a szent írók. Ma is ott ragyog ez a hatágu csillag a Mogen David, mint a megszületett Messiás jele a kis betlehemek felett, melyeket a karácsonyi ünnepek alkalmával szoktak a katolikus templomokban mindennütt felállítani. Ezzel a csillaggal jelöli önmagát az Üdvözítő a Jelenések könyvében: "Én Jézus....én vagyok Dávid gyökere és ivadéka a fenyés hajnali csillag." Ezzel a csillaggal kezdődött az új nap, a kereszténység ragyogó szép napja. Ő az ivadék, mely Dávidtól

Mát. 2. 7.

u. o. 2. 4. j.

4. Móz. 24. 17.

16. j.

Jel. 27. 16.

1. fejezetének

A csillagkereszt utolsó bekezdésébe:

A satanizmus és kommunizmus azonosítása okszerű, mert a mai közéletben szerepelő irányzat elvei merőben ellenkeznek Krisztus Urunk tanításával és példájával. Az is kétségtelen, hogy ennek a kommunizmusnak vezető és irányító közegai a szétszórásban levő zsidóságból kerülnek ki, már pedig ez a zsidóság kezdetől ellenkezésben áll Krisztussal, mint az Istentől küldött Messiással. Ezek összefüggése tehát kétségtelen, mert ha a szétszórta nép nem állana ellenkezésben Krisztussal, hanem elfogadná Őt a várva várt Messiásnak, akkor nem lenne szükség erre a kommunizmusra, mely vagyonközösséget hirdet és követel, de csak nőközösséget képes létrehozni vagyonközösség nélkül, hanem követné Krisztust, ki nem hirdetett és nem követelt vagyonközösséget, de megvalósították azt mindjárt az első keresztények, az Üdvözítő tanítványai és első hívei. Megvalósították a vagyonközösséget a nőközösség nélkül, miként az ma is minden szerzetes rendház kebelén belül megvalósítva látható. És ebben áll a krisztusi és Krisztus ellenes, vagyis az antikrisztusi irányzat ismérve, hogy Krisztus az áldozati kenyér és bor színében nyújtván saját testének és vérének áldozatát, híveiben egységes lelkiiséget szül, kik szeretetből önként adják a szűkölködőknek vagyonuk feleslegeit a munka teljes ütemének biztosítására az egyéni képesítések szerint; ezzel szemben az antikrisztusi szellem gyűlöletre ingerelvén a társadalom tagjait, osztályait és a nemzeteket egymás ellen, erőszakkal fosztja meg a tulajdonosok javaitól ezek ellenére is, mi által természetellenes vagyonelvonásokat idéz elő a népek kárára mert a nyomorból vél magának világaluralmat szerezni. A kétféle irányzat között kétségtelen az ellenkezés t. i. Krisztus és az antikrisztus között, ki az Üdvözítőt nyilvános pályája előtt meg is kísértette s kit maga az Ur Jézus sátánnak nevez, a mi természetes is, mert a héber soton, satán szó jelentése annyi, mint ellenkező. Tehát a satanizmus és kommunizmus egy és ugyanaz a fogalom ma, mint volt kezdetől fogva a világ teremtése előtt.

származott, nemzetségének virága és koronája volt, mert általa Dávid ivadéka lelkievé vált. Ezért az Isten Fia, mint legnagyobb jutalmat, önmagát igéri azoknak, kik mindvégig megtartják az Ő parancsait, amint írva is vagyon: "És aki győzedelmes lesz amint én vettem az Atyától, és neki adom a hajnali csillagot."

Jel. 2. 28.

Ugyancsak erre a csillagra hivatkozik az apostolfejedelem is irván: "És ezt az égből adott szózatot mi hallottuk.. és jól cselekesztek figyelmeztvén erre.. míg a nap felkel, és a hajnali csillag feltűnik a ti sziveitekben." Vagyis, míg lassankint világosság támad bennünk, az igazságot bővebben megismerjük, és a hajnali csillag, t. i. a világ világossága, Krisztus, sziveinket az Ő tanításával mindinkább megvilágosítja és szeretetével felmelegíti.

2. Pét. 1.

19.

U. o. 28. j.

Ime ennek a fényes csillagnak futása, mely Jákob álmaiban tűnt fel először, azután felröppent az égre, s utat mutatott a napkeleti bölcséknek, míg a kereszténység szent tanítmányában megállapodott, és minden üdvözültnek mellére kerül, mint a legnagyobb vitézségi érdemrend. És mily csodálatos! Ugyanezt a jelet rajzolja veres zászlajára a satanismus is t. i. a kommunizmus, hol a hatágu csillag helyett csak ötágot használnak, mert a hatodikat csak akkor tüzik ki, ha megszületik az Antikrisztus. Amint tehát fenn ragyog a kereszt a legtisztább tanítmány egén, úgy ott tükröződik a legsötétebb társadalomellenes téveszmék salakjában, a földalatti és földfeletti összeesküvők sötét lelkében. De megvan ez a jel minden ember kezén, mert tenyerünkön horjuk a M. M. azaz memento mori barázdáiban az egyik háromszöget, és így valahányszor kezet fognak az emberek, a két összekulcsolódó tenyérben kialakul a Mógen Dóvid hatágu csillagának k pe.

2. Fejezet.

Az Emberfiának jele.

"És akkor feltűnik az Emberfiának jele az égen, és akkor majd sirnak a föld minden nemzetségei és meglátják az Emberfiát az ég felhőiben jönni nagy hatalommal és fengéggel"- írja az evangalista, midőn az utolsó ítélet jeleiről szól, melyek azt megfogják előzni. Annyi bizonyos, hogy Krisztus Urunk második eljövetelét nagy események fogják megelőzni az emberi társadalmakban és a nagy természetben egyaránt. Amily sötét gyászba borult a nagy sündenség, midőn a világ Üdvözítője haláltusáját vívta a Golgotán, éppoly fényes pompába fog öltözni a természet, midőn az isteni Biró az elevenek és holtak felett való ítélkezés végett meg fog jelenni. E rendkívüli események tünetei között megemlítetik az Emberfiának jele is, mely Krisztus Urunk érkezését előre fogja jelezni.

De mi legyen a jel? Erről nem beszél az apostol. Azért nem tudhatjuk, hogy fog e jel kinézni, mi lesz az alakja. A szent atyák

Mat. 24. 30.

magyarázata szerint e jel a kereszt lesz. Így önkli az anyaszent-
egyház is az ő zsoltosmájában. z volt jele Krisztus megalázta-
tásának, tehát ez lesz jele az ő megdicsőülésének és uralmának is,
mert ez által vivta ki győzelmét ellenségei és a halál felett.

Mát. 24. 37. j. Ezt a tényt így ecseteli az apostol: "Megalázta magát, engedelmes

Filip. 2. 8. lévén mindhalálig és pedig a keresztnek haláláig." A föld nem-
zetségei alatt pedig az istentelenek értetnek, kik meglátván a
keresztet, siratják, de már későn siratják bűneiket. Annak **érzése**

Mát. 24. 38. j. fogja őket gyötörni, hogy az Urat keresztre feszítették.

Mint hogy tehát itt teljes bizonyosságot nem állapít meg
az egyház, ez a téma nyílt kérdése marad az elmélkedésnek s a val-
lások. Erzelem szabad kezét nyer az Emberfiának jeléről való medi-
tálásokban és szabadon keresheti az összefüggést, mely az egysze-
rű jel és az Üdvözítő fenséges tanítása s az emberek cselekedetei
között szükségképpen és okszerűen létezik. A kereszt a pogányok-
nál a bitófa szerepét játszotta, ez volt az akasztófa, melyre a
halálra ítélt gonosztevőket felfeszítették. Ezen a keserves kinpadon
akarta Krisztus Urunk az emberiséget megváltani. A kereszt szerke-
zete felettebb egyszerű, t. i. egy vízszintes és egy függőleges
gerendának derékszög alatt való összeállításából származik. Két
egymást derékszögben metsző vonallal ábrázolható, és így szintén
a csillag megjelölésére szolgál, mint a hatszög, vagy bármely **sokszög**.
Ilyen értelemben nevezhető a kereszt Jézus csillagának úgy, mint
a hatszög Dávid csillagának, bár a kereszt lényegesen egyszerűbb,
mint hatszög. Így különösen illik Krisztus Urunkra, mint az egy-
szerűség és alázatosság szimboluma, hiszen visszatükrözve Krisztus
lélkültségének alázatosságát, szerénységét, igénytelenségét; tanítá-
sának végtelen közvetlenségét s látszólagos szegénységét, mely miatt
a világ bölcsseitől megvetésben is részesül.

Krisztus mint Tanító és mint Üdvözítő a legszegényebb kül-
ső körülmények között jelent meg e világon. A megvetett népből vá-
lasztott magának anyát és nevelő atyát. Istállóban születék, mű-
helyben nevelkeik, nem tud felőle senki semmit, csak a rendkívüli
jelenségek sejtetik, hogy valami Isten jár az emberek között. Ennek
a krisztusi lélkületnek leghivebb jellemzője a kereszt, mely ezen-
felül a szenvedéseket is kifejezi, melyeket az Emberfia vállalt
magára, és minden követőjének vállalnia kell. Azért ki magát a ke-
reszt jelével jelöli, vessen számot magával arról, hogy az aláza-
tosság és szenvedés pályájára lépett.

3. Fejezet.

A kereszt morfológiája.

A kereszt értelmezéséhez és jelentéséhez úgy juthatunk
el, ha először annak alakulásával és alkatával közelebbről meg-
ismerkedünk. A kereszt első látásra két egymást derékszögben
metsző egyenes vonal összetételéből áll. A vonalat pedig a geo-
metria egy pont mozgásából származtatja elméletben. Ha tehát a

keresztet úgy tekintjük, hogy az négy vonalból áll, melyek egy pontban találkoznak: akkor a kereszt úgy is megjelölhet a síkon, ha az a bizonyos egy pont egyszerre négy ellentétes irányban el kezd mozogni, és a mozgását tetszés szerinti távolságba folytatja. Ezen genetikus ábrázolásban a kereszt sugarainak ugyanaz a kezdő pontja, de végződő pontja nincsen meghatározva, vagyis az a végtelenségben van. A kereszt alkatrészei tehát a pont és a vonal, a mértan elemei; idomá azonban sohasem alakul, mert szárai a végtelenségbe nyulnak. A pontból származtatott kereszt azonban csak elméleti elgondolás, mert a gyakorlatban mindig vonalból ácsolták azt össze azokban a korokban is, midőn a keresztet bitófának használták. A keresztet egy szárával beásták a földbe, s a halálra ítéltet a bitófával együtt odaszeggezvén vagy od kötöztvén őt a magasba emelték, hol a szerencsétlen áldozat kiszenvedett. Ilyen minőségben a kereszt hosszabb szára függőlegesen állott az ég felé, a rövidebb szár a magasban vízszintes irányban haladt. Ez a kereszt mai állása is, úgy látjuk azt a templomok tetején, a kálváriákon és a keresztvetésben. Dült helyzetben csak a magyar szent korona tetején látható; valeset folytán került ebbe a helyzetbe. Latin keresztnek nevezzük azt, melynek egyik szára hosszabb, mint a többi szemben a görög keresztrel, melynek minden egyes szára egyenlő hosszú; s ez az alak inkább a mértani származtatásnak felel meg.

A keresztnek akár latin, akár görög alakja a legegyszerűbb s így leggyakoribb formája két vonal találkozásának, ennél fogva a természetben is sokszor és mindenütt látható. Leginpozánsabb e tekintetben a horizon és a nappálya találkozása. A nap u. i. naponta kétszer szeli a horizontot derékszögben és így azt lehet mondani minden nagyítás nélkül, hogy a természet, ez a dicső természet naponta kétszer vet magára keresztet, ugymint napkeltekor és napnyugtakor. Az északi fényben is nem egyszer megjelenik a kereszt alakja, sőt olyan képet is mutogatnak az iskolákban, melyen a sarkfényű kereszt központját fényes kör övezi. A kedves karácsonyfa kereszt alakban nő, s ha a villás keresztet tekintjük, akkor annak mintájára nőnek az összes fák, ágaikat szinte imára emelik az ég felé, mint az emberek karjaikat. És a lehullott száraz ágak keresztül-kasul hevernek a földön a fák alatt mindenütt a keresztire emlékeztetve az embereket. Az utak kereszteződése, az érdekek, számítások átmetszése, áthúzása, s így minden mozdulat erre a krisztusi jelvényre emlékeztet.

Az ember alakja a tökéletes kereszt jegyében fejlődik, s kiterjesztett karjaival az emberi test a teljes keresztet tünteti fel, miért is az ember elő eleven, mozgó keresztnek is nevezhető. Sőt az emberi test alakja tulajdonképeni oka és eredete a keresztnek, mert csak ilyen fából faragott keresztire lehetett felfeszíteni az eleven, élő emberitest keresztjét. És ép-

pen ezért, mert az ember az eleven, a mozgó kereszt, az ember cselekvéseiben, mozgásaiban is lépten-nyomon megjelenik a kereszt. Midőn az ember reggel felkel fekvőhelyéről, vagy este ágyába tér pihenni, az ő nyughelyével együtt mindig, akára vagy akaratlanul megalakítja a keresztet. Így van a láteiner ember az ő íróasztalával, az iparos a gyalupadjával, a boltos a pulpitusával, a gazdaszöny gyurótáblájával, a pap oltárával stb. Keresztalaknak az ember szerszámai, kalapácsa, furója, kaszája, ásója, repülőgépe stb. Kereszt a mérleg alakja, mely csak akkor mutat igazságos értéket, ha az áru és a súlyok lehető legaprólékosabb kiegyenlítésével a mérleg karjai a hívátlan kereszt jegyébe helyezkedtek el. Az író ember pedig minden írása előtt felveszi pennáját, utána meg leteszi, és így minden írás alkalmával önkénytelenül és szükségszerűen megkereszteli írását. Bár minden írás e tudatos kereszt jegyében keletkeznék, bár magán hordaná e keresztvetés tudatát: akkor nem vétkezne az ember sajtója annyit és annyiszor. És hogy fest az író az ő pennájával, éppen úgy van a bankár ceruzájával, a festő ecsetjével.

A kereszt fő jellemvonása a sugarak menetirányának változatlan egyenessége, korlátatlansága, mert bármédig vonjuk képzeletben e sugarakat, a kereszt alakja nem fog változni; ez lényege a keresztnek.

4. Fejezet.

A kereszt semasiológiája.

Amily gyakori és folytonos a kereszt megjelenése, épp oly mélységes annak jelentése. A legmagasztosabb, legszentebb gondolatok közé tartozik az eszme, melyet a kereszt kifejezésre akar juttatni. Bármily egyszerű geometriai ábra a kereszt, annál tökéletesebb és fenségesebb annak kifejezése, melyet az ember testi és lelki életére gyakorol. A vízszintes és függőleges vonal u. i. az ember egész életének ismervét magán viseli, amennyiben az ember életének felét vízszintes, felét meg függőleges helyzetben tölti el. Ugy mint a nap felerészben éjszakából, felerészben pedig nappalból áll, a sötétség és világosság harmonikusan váltakozó áramában pergetvén le az idők folyását. Az éjszaka pihen, nyugszik; igazán pihenni csak fekvő, azaz vízszintes irányban lehet. Dolgozni viszont csak függőleges helyzetben lehet, ezért kénytelenek vagyunk reggel felkelni, este pedig lefeküdni, más szóval vízszintes, illetve függőleges vonal irányában elhelyezkedni. A vízszintes vonal az ember születésének, fogantatásának, születésének helyzete, képlete, mely az életreébredésnél mozgással van egybekapcsolva, míglen ez a mozgás az élet befejezésénél a megmerevedő ember tetemén mozdulatlan, meredt vonal irányában csendesedik el. Ez a vonal tehát az Atyának szimbóluma, ki minden teremtésnek, s így az embernek is eredendő oka, s mint ilyen a láthatatlanság éjszakájába van burkolva, kinak a sötétség olyan,

mint nekünk halandóknak a fényes nap, és ki neven szólítja a létezőt és a nem létezőt egyaránt. Ezért mondja az Írás az Atyáról, hogy Őt nem látta senki emberfia. A jóságos menyei Atya az, ki lefektet minket naponkint a puha, paplanos ágyba, és csendes álomra ringatja térdein az ő gyermekeit, adván nekik jó éjt, csendes álmokat és mézes csókokat. Ő az, ki életünk végén jobblétre szenderít, és álomra hajtja fejünket, és ott virraszt csendesen és észrevétlenül haló poraink felett.

Ezzel szemben a függőleges vonal a tevéken, kédő, a munkálkodó ember jelvénye, ki ezzel a jellel lép szerző feladatainak szolgálatába. Ezért kell a kereszt függőleges vonalát egyben és legfőként az istenség második személyének, a Fiu Istennek, a Megváltónak szimbolusául tekintenünk, mert Ő az ember számára megszerezte az üdvösséget, a lelki élet feltételeit. Amint tehát a vízszintes vonal kiválóan és tökéletesen jellemzi a nemző, a teremtető Istent, úgy hasonló tökélyvel jelzi a függőleges vonal a szerző Istent, ki minden ember részére kellő mértékben bocsájtja rendelkezésre az életfeltételeket: az anyagot és a kegyelmet. Azért ha helyesen mondtuk, hogy az Atya az, ki a mindennapi és az örök álomra ringatja elfáradt testünket, úgy nem tévedünk bizonyára akkor sem, ha azt állítjuk, hogy a Fiu Isten az, ki reggelenkint felserkent az üdítő álomból, és szólít a napi teendők elvégzésére; és ugyancsak Ő az, ki az utolsó napon feltámaszt a sírból az örök életre, mint ezt maga Jézus mondja: "Aki énbennem hiszen, ha meghal is örökké él, és én feltámasztom őt az utolsó napon". Innélfogva a Fiu az, ki adja a mindennapi és az örök élet kenyerét. Ő a szerző istenség, ki magát a kereszten annak kinyilatkoztatta, midőn függőleges vonal irányában megmerevedve kiszenvedett értünk.

A kereszt tehát kitűnő jelvénye az Atyának és Fiúnak egyaránt, ebben u. i. mindkét alkotórész magán hordja a végtelenséget, az istenség közös bélyegét. Viszont az irányok változásában szemlélhetjük mindkét isteni személy külön hatáskörét, vagyis különálló személyiségét. Valahányszor a kereszt jelével jelöljük meg magunkat, vagy azt az ember mozgásában és a természetben megnyilatkozóknak látjuk, mindannyiszor figyelmeztetést nyerünk arra nézve, hogy más út nem adatott az embernek sem alkotásaiban, sem szerzéseiben a keresztutjánál.

Es ez az értelmezés egyetemes érvényű, mert kivétel nélkül minden emberre vonatkozik, s így nem vonhatja ki magát alóla senki sem. Ez a tétel abból is könnyen igazolható, hogy arról az utról nincsen senkinek sem módjában letérni, vagy azt megváltoztatni, mert ha keresztelni annyit tesz, mint valakit a kereszt jelével ellátni, akkor kivétel nélkül minden ember naponta számtalan esetben, helyzetben és mozdulatban megvalósítja a keresztet, más szóval megkeresztelkedik. Mert ha az apostól tanítása szerint a zsidók megkeresztelkedtek akkor, midőn keresztül

1. Kor. 10. 2. mentek a tengeren, úgy mások megkeresztelkednek akkor, midőn ke-

resztül mennek az utcán, a mezőn vagy a falun. Ebben az értelenben kivétel nélkül minden ember természettől fogva mozgásaiban számtalanszor megkeresztelkedik, s midőn az emberek a keresztség szentségét rituálisan kiszolgáltatják, ezzel az aktussal csupán azt a fenti természeti állapotot hivatalosan nyilvánosságra hozzák. Ezt u.i. szükséges kijelenteni és elkönyvelni, mivel az emberek maguktól bajosan, nehezen jönnek rá erre az egyszerű igazságra éppen úgy, mint arra, hogy minden ember halandó. Bármily nyilvánvaló valóság legyen is az, mégis sokan csak halálos ágyukon ébrednek ennek tudtára, különben szentül hiszik és kivált borközi állapotban azt hangoztatják, hogy sohse halunk meg. És amily öntudatlanságban él általában a legtöbb ember a keresztség tekintetében, éppen úgy van más fontos lelki ügyében is. Így pl. egyáltalán nem látszik nyoma a mai emberen és eszejárásán az Ige működésének, hogy t.i. az a beszéd, az a Logosz, mely által minden létrejött, ami van és ami létezik, az a második isteni személy, mely emberré lett, és amely megvilágosít minden e világra jövő embert; hogy ennek az Igének forrásvizei csörgedeznek minden ember ajkán attól a perctől kezdve, hogy Isten a gyermek ajkaira tévé az első gagyogó, gögicsélő szót. Ha az emberek egymás szájában ezt az isteni Igét látnák és keresnék: akkor abban a pillanatban más világítást nyerne az élet, és nem csak ünnepnap hangzana fel a szószéken a szentbeszéd, hanem szent lenne minden suttogás, melyet az emberek egymás fülébe susognak, és nyomban eltűnne a föld színéről és föld alatt minden összeesküvés. Nincsenek tudtaában sem keresztényeink, sem zsidaink a rendkívüli méltóságnak, hogy **istenek vagyunk**, különben nem keverednénk folyvást az ördög, t.i. az ellenkező cimboraságába, hanem jobban előkészülnénk a magas tisztségre, mely az Írások szerint reánk vár, hogy **ítélni** tudjuk az angyalokat és Izrael tizenkét nemzetségét. Mindezek az ügyek pedig a keresztismeretétől függenek, azzal vannak szoros összefüggésben, és ez a lelkiesség magasztos tudományának ábc.-je. Az Ödvözítő azt mondja, hogy még a szent is naponta hetvenhét-szer vétkezik; így per analogiam mondhatjuk, hogy még a pogányok is naponta hetvenhét-szer, azaz igen sokszor keresztet vetnek, keresztet járnak és végeznek, vagyis keresztelkednek.

1.Kor.6.3.

Ha ezek tényleg így vannak, és e tételek megfelelnek a valóságnak, akkor joggal azt kérdezhethetné a kíváncsi olvasó, hogy hol mutatkozik a Szentlélek a kereszt jegyében. Nagyon logikus kérdés ez; de éppen azon oknál fogva, hogy az előbbieket helyes állítások, nem nehéz a kérdésre adandó felelet, mivel ott sugárzik a harmadik isteni személy lénye is a keresztben, mert ha a két vonal más, úgy a két vonal egybekapcsolása, kereszteződése is más, új alakzat, új ábra. Hasonlóképpen az Atyától és Fiutól származó Lélek is különálló személy, bár lényegben ugyanegy és ugyanaz. Amily merev, egyenes és törhetetlen a két vonal, a négy egyenes sugár irány, melynek nincs törése sehol, bárminő közegbe is

jut, úgy jelzi nekünk ez a változhatatlan egyenesség a nemzés, a szerzés és védekezés műveleteinek állandóságát és másíthatatlanságát. Ezt fejezik ki az Írás szavai is, melyeknek értelmében az Atya még tulajdon fiának sem kedvezett, bármi méghatóan imádkozott Atyjához: "Ha lehetséges, muljék el tőlem e pohár." Ez mutatja a változhatatlan természeti és erkölcsi törvényt: a létezés jóságát a szerzés, a birtoklás igazságát; a védekezés szépségét, báját és gyönyörét. Mindaz pedig, mi e törvénybe ütközik, vét a kereszt alakja ellen, és így feltétlenül bűnhődni fog. A kereszt jele tehát világos egyszerűséggel és természetes finomsággal jelzi a Atyát, a Fiut és a Szentlelket, hajszál pontossággal megfelelve az egyház tanításának, mely szerint az Atya önmagában létezik, a Fiu az Atyától születik, a Szentlélek pedig mindkettőtől származik. Megfelel az ars sacra-nak is, mely a Szent lelket galamb alakjával festi; ez a szelíd madár kiterjesztett szárnyaival pedig a teljes kereszt jelét tükrözi vissza.

5. Fejezet.

A csillag jelenéstana.

Amily gazdag és kimeríthetetlen a kereszt jelének tanítása, melyből tényleg az élővizek forrásai fakadnak és alapja egy egész bölcséleti rendszernek és pedig annak, mely minden más bölcsélet felett egyedül rendelkezik az örök érvényesség privilégiumával: hasonlóképpen bő anyagot szolgáltat az elmélkedésre Dávid paizsa is, t. i. a hatágu csillag, mely nemcsak az őszövetség jele, hanem épp oly pontos szimbóluma a Szentháromságnak, mint a kereszt, mivel az egyik háromszög az Atyát, másik a Fiut, s a kettő összekapcsolása a Szentlelket jelzi. Ezen általános jelentése mellett, mellyel előfutára volt a keresztnek, van egy rejtettebb tanítása is, t. i. az, hogy a kereszt bennfoglaltatik a hatszögben, vagyis az ujszövetség az óban, mi egyébként az alapjelentés természetes folyamánya. Ez absurdum! mondják a hitetlenek, hiszen az őszövetség elébb adatott, mint az új, tehát nem lehetett az előbbiben az utóbbi. Pedig hogy mennyire benne volt a kereszt a hatszögben formaliter és virtualiter mutatják az alábbi tételek.

1./ A hatszög mint mértani ábra szabályos és szimmetrikus síkhatár, melyet két átló két egyenlő és egybevágó részre oszt. Az átlók egymást derékszög alatt metszik, és így egy tökéletes kereszt alakját mutatják. A kereszt tehát a mértan szabályai szerint törvényesen és jogosan helyet foglalhat és foglal is mindenkor a hatszögben. De nincs szükségünk e reális tudomány segítségéhez folyamodnunk akkor, midőn bőven vannak egyéb természetü bizonyítékaink is.

2./ Izrael népe u. i. az ígért földön, a tejjel-mézzel folyó Kánaánban a jólét miatt bálványozásba merült. Ezért nagy öldöklést rendelt el a nép között az élet és halál ura. Azokat

azonban meg akarta kimélni az Ur, kik bánkodtak és sirákoztak a Jeruzsálemben végbemenő utálatosságok felett. Ezért elrendelte a mentő angyalnak, hogy minden jámbor, tisztaéletű hívőnek homlokára Tau betűt jegyezzen, hogy erről ismerje meg az öldöklő angyal azokat, kiket kimélni és életben hagyni kellett. A Tau betűnek ősi alakja pedig a kereszt volt, miként ma is az, s így már az

Ezek. 9. 15. ószövetségben a váltság, az élet és szabadulás jele volt a kereszt.

Ugyancsak a kereszt jele hozta a zsidóknak a szabadulást az egyiptomi elnyomatás korában, midőn az öldöklő angyaltól való menekülésüket a kereszt jelének köszönheték. Akkor u. i. az Ur fázejának, azaz átmenetének előkészületére elrendelte a husvét szertartását, melynek értelmében a leölt bárány vérével be kellett kenni a küszöböt és az ajtófélfákat és ezek a véres pontok szin-

2. Móz. 12. 7. tén meghatározták a keresztet.

3./ Midőn a pusztában vétkező zsidókat utolérte az Isten büntető keze, és mérges kígyókat bocsátott rájuk, Mózes vezér egy fakeresztre huzatta a rézkígyót, hogy aki arra tekint, meggyógyuljon a kígyóval diszitett keresztől.

4. Móz. 21. 9.

4./ Az Isten népe közé való felvétel szertartásának, a körülmetélésnek ritusa alkalmával szintén megjelenik a kereszt a szertartás legfőbb mozzanata alkalmával megjegyezvén, hogy ha eltekintünk az anyag szimbolikus magyarázatától, a keresztelésre nézve teljesen közömbös, hogy milyen anyaggal és eszközzel hajtjuk végre a keresztet.

5./ Az Izraeliták legképzettebb farizeusa, az ő Sauljuk, a mi Pálunk, minden kétséget kizáróan és világosan kijelentette, Ábrahám testi fiaira vonatkozóan; "Atyáink mindnyájan átmentek a tengeren, és Mózesből mindnyájan megkereszteltettek a felhőben és a tengerben." Ez pedig azt jelenti, hogy a zsidók serege a tenger vonalával kereszt alakot tüntetett fel, mi mindannyiszor megtörténik mindenkivel, valahányszor a tér egy részén keresztül megy.

1. Kor. 10. 2.

6./ Az egyház értelmezésében azt olvassuk, hogy Izrael tábora az áldozatok felemelésének formája szerint kereszt alakú volt, és négy zászlóval indult ellenségeire. Így nyerünk mi is győzelmet elleneinken a szent kereszt jele által. A kereszt tehát, mely nemcsak a tábor, hanem a zászló alakján is mutatkozott, részben a szabadulás, részben a győzelem jele volt már az ószövetségben is.

2. Móz. 22.

4. Móz. 2. 13.

7./ Az ószövetség lapjain elég sűrűn találkozunk a kereszt formájával, sőt a kereszténységgel is, mert az egyház tanítása szerint mindaz, mit Krisztus Urunk magával hozott, és amivel minket megajándékozott, jelképben minden bennfoglaltatott az ószövetségben. Ezt a tényt így fejezi ki az apostol: "Ezek mind jelképben történtek velük; megiratták pedig a mi oktatásunkra, kikre

1. Kor. 10. 11.

az utolsó idők jutottak." Egy a tanítmány, mert egy annak szer-

Azaz a kereszténység és a zsidóság egy és ugyanaz a hitvallás, azaz a kereszténység a zsidóságban, mert hisz egész testében abból vétetett.

Egyébként ez a jelenség megvalósul állandóan az ember testi fejlődésében is, mert az anyában bennfoglaltatik nemcsak a gyermek, hanem annak minden származéka is úgy, mint azt az Ur mondja Rebekának: "Két nemzet vagyon méhedben és két nép válik el öledből." És ha azt mondja az Írás a házasságról, hogy lesznek ketten egy testben, akkor a fentiek alapján az Ur szavai szerint azt is lehet mondani, hogy lesznek nemzetek egy testben. Így lőn a kereszténység a zsidóságban egy lélek egy religió szerint. Ezt az igazságot így olvassuk az egyház értelmezésében: "Az ófrigy csak fokonként vala átmenendő az ujszövetségbe annak jeléül, hogy a kereszténység és a zsidóság egy és ugyanazon hitrendszer. Mivelképpen tehát a zsidóság bennfoglaltatik a kereszténységben, mert hisz abban az egész tanítvány teljes valójában felolvadt: úgy a kereszténység is bennfoglaltatik a zsidóságban, mert hisz egész testében abból vétetett.

1. Mózes. 25. 23. el öledből. "És ha azt mondja az Írás a házasságról, hogy lesznek ketten egy testben, akkor a fentiek alapján az Ur szavai szerint azt is lehet mondani, hogy lesznek nemzetek egy testben. Így lőn a kereszténység a zsidóságban egy lélek egy religió szerint. Ezt az igazságot így olvassuk az egyház értelmezésében: "Az ófrigy csak fokonként vala átmenendő az ujszövetségbe annak jeléül, hogy

1. Mózes. 25. 23.

+/- A csillagnak, vagyis a hexagrammának, a stella hexagonának származtatására vonatkozólag megjegyezzük még a következőket. Ezt a hatszögű ábrát a szent történet Salamon csillagának is nevezi, mert azt Salamon király templomában levő oltárnak alakjából vezeti le.

Az ószövetségi templom belső csarnokában állott u. i. az oltár, melynek alaprajza négyzet alakú volt. E négyzet köré kört vonva, e körben a sugar hatszoros felmérésével két egyenoldalu háromszög helyezhető el, melyek alkalmas összetételben a hatszögű csillagot tüntetik fel. Ez a figura felettebb beleillik a templom ornamentikájába, minthogy tökéletesen jelzi az Isten szent nevét, amelyben a kör az abszolút tökéletes isteni egységet jelenti, viszont a két háromszög művésziesen mutat a Szentháromságra: egyet a háromban és hármat az egyben, vagyis a háromságban egységet, és az egységben a háromságot tökéletesen szimbolizálja, mint azt Zschokke Historia Sacra c. művében részletesen kifejti.

Ezen az alapon azonban azt is lehet mondanunk, hogy így minden ókori pogány görög és római házban is működött és jelen volt a hatszögű csillag, mivel minden pogány házban volt oltár épen az atriumban úgy, mint Salamon király templomában szintén az atriumban volt az oltár elhelyezve; és mi több, ez a pogány oltár is épen egy négyzet alakú volt, mint Salamon király templomának oltára! Ezt tehát szintén be lehet foglalni a körbe, a körbe viszont a hatszöget, a hexagrammát, és épúgy lehet ezt is a Szentháromságra vonatkoztatni.

Dr. Stein Artur, budapesti fiskális, Dávid király csillagát a király nevének kezdő és végző betűinek összetételéből származtatja, mert a görög alaku D, a delta szintén háromszög, melyek elterjedés helyzetben egymás fölött kiadják a hatszögalakját. Ebben az elméletben az a felettebb nevezetese körülmény, hogy a zsidó csillag itt is szintén a pogány kultúrából fakad, mint a zsidó templom alaprajza a pogány ház alaprajzából! Ez pedig harmonikus megegyezést mutat a történeti eseményekkel is, mert pogány próféta ajkán keletkezett először Jakab csillagának képe és szövege, fogalma. Pogányok voltak a királyok, kiket ez a csillag elvezetett az Üdvözítő Jászolához, és pogány volt az a hatalom, mely először kikiáltotta a Zsidók Királyának hitágazatát! A csillagnak, mint természeti tünetnek, s a hitágazatnak azonban az a fizikai magyarázata, hogy sötét alapon minden fényforrásnak hatszögű alakja van, ennél fogva már a vízözön előtt is közismert jelenségnek kellett lennie, mert a csillagászat, mint a legrégebb tudományok elseje, a csillagok jelzésére a kör, a négyszögű csillag mellett a hatszögű csillagot is használja, égi testek jelzésére. Mint vallási jévének is meg kellett előznie a vízözönt, mivel a nyugalomnapnak, vagyis a szombatnak beköszöntését az esthajnali csillagnak felmérésétől számították minden valóságosság szerint a történelem előtti korok hívei is, mivel a csillagászat volt az időszámítás kiindulási pontja. Így vonatult fel ez az általánosan ismert és szimbolizáló erővel felruházott geometriai ábra a hit világának kéklőegére is, mint legszebb és legboldogítóbb reményekre jogosító isteni ígéret.

ez amazzal nem ellenkezik,hanem az ő tökéletesebb módon van meg

Csel.2.48.j.az ujban."

Ján.3.24.j.

Ezen tanítások alapján mondhatjuk,hogy a kereszt is bennfoglaltatott a Mógen Dóvidban,miként az ujszövetség az óban mindaddig míg a kereszténység az ószövetségnek a hatszög által jelölt szűk határaiból ki nem lépett.

6.Fejezet.

A csillagkereszt.

Azt a nagyfontosságu tény,t hogy a kereszténység a zsidóságban megszületett,tökéletesen a csillagkereszt ábrázolja. Ebben az ábrában u.i. a kereszt kilép a hatszög zsidó motívumból és a kereszt sugarai megkezdik utjukat a világ négy tája felé.Ennek a történelmi eseménynek kezdő stádiuma az az időpont,midőn Krisztus Urunk megkezdí nyilvános működését,és ezt a kijelentést teszi:" Más juhaim is vannak,melyek nem ^{ez}akolból valók." Ezzel kifejezte üdvöztő hivatását és működési körét,mely nem szorított csupán a test szerint való zsidókra,hanem a pogányokra is,vagyis az összes többi nemzetekre s népekre.Ezt a rendeltetést megpecsételi a tanítványoknak adott nyílt paranccsal mondván:

Ján.10.16.

Mát.28.19.

"Elmenvén tanítsatok minden nemzeteket." És midőn e parancs értelmében a tanítványok Zsidóország határain kívül megtették az első lépést a pogány népek országai és lelkiisége felé,abban a pillanatban a kereszt áttörte a zsidó csillag zárt sövényeit,és utat nyitott magának a lelki élet végtelenségébe.Akkor kezdte meg szabad pályafutását a kereszténység ugy,mint megkezdí önnálló életét az ember,midőn anyja méhéből a bölcsőbe fektetik.A zsidó csillag és a kereszt egyesítését tehát lényegében véve maga Krisztus Urunk rendelte el,melyet mi késő unokák már csak a jelvények egyesítése által külsőleg tudunk végrehajtani.Ezen ábrázolásban és felfogásban a csillagkereszt a keresztény-zsidó hitrendszernek,mint egységnek szent és sérthetetlen szimbóluma,amelyet egyáltalában nem befolyásol az a külső körülmény,hogy ezen religió csecsemő és ifjukurát zsidóságnak,izraelita vagy mózesi vallásnak nevezzük,Krisztusnak u.i. e vallások egyesítéséhez meg volt a joga és hatalma,mert ő az Atya végzései és kijelentései szerint Urá és angyala az ószövetségnek,ugyszintén az ujnak is,Ebből a tényből a következő igazságok vonhatók le,melyek mind szépen leolvashatók a két csillag deleléséből,vagyis egymással összekapcsolódó helyzetéből.

1./ Miként Krisztus előtt a kereszténység bennfoglaltatott a zsidóságban,ugy Krisztussal a zsidóság felszegeztetett a keresztfára,és azóta mint az árnyék a testet,ugy követi a zsidóság mindenütt a keresztet,vagyis a kereszténységet.Mert a zsidóságnak a népek közé való szétszórátása,a góló,semmi mást nem jelent,csak azt,hogy a zsidóság képtelen önmagában,saját államá-

ban megélni, csupán mint vándorló szerepelhet a keresztény nemzetek között. És hiába van a cionizmusnak minden erőfeszítése, a nagyhatalmak államférfiainak minden protektorátusa, vagy üldözése, a zsidóságot legkevésbé türi meg saját testvérmemzete, az arab, mely nép Izmaeltől Izsák testvérétől származik, s így a zsidósággal vérszerint a legközelebbi rokonságban áll. A zsidók testvérmemzete legádázabb ellensége a zsidóságnak. Krisztus után tehát a zsidóság a kereszthez szegesztetett úgy, hogy arról nem bírja levenni onnét semmi emberi hatalom; mert kiűldözhetik őket egyik országból a másikba, de mindig csak keresztények között marad és maradhat.

2./ És nem is a kereszt tövében meghúzódva szerepel, mint a római legionárius, vagy a fájdalmában gyötrődő Mária, hanem felmagasztalva a magasban ott, hol az üdvözítő maga szenvedett. Azért mindenütt megismétlődik az a csodálatos tény, hogy a zsidók az ő personális arányszámuk elenyésző csekélyisége ellenére, hihetetlen tempóban és tulnyomó mértékben tudnak a keresztény népek között érvényesülni gazdasági és szellemi téren úgy, hogy a zsidók hatalmára féltékenykedő keresztény népek a 80 %-os forrponton kénytelenek erőszakos rendszabályokhoz nyulni, hogy a társadalmi egyensúly megbillent mérlegét ismét helyre tudják állítani. Ebben a feltűnő és kirívó tényben, melyről fajbiológusok, statisztikusok, politikusok, hírlapírók könyveket írtak már össze, fényesen igazolódna az Ur igéi, melyek Mózes Jövendölésében így olvashatók: "Ők /t.i.s zsidók/ engem azzal boscizantottak, ki nem vala Isten, én is /t.i.sz Ur/ azzal boscizantom őket, aki nem né-

5.Móz.32.21. pem, és a bolond nemzet által ingerlem őket." A zsidók u.i. a pogányokat, mint bálványimádókat bolondoknak, és az isteni kegyelemre fogékonytalannak tartották, úgy annak tartják most is a jogokat, vagyis a nem zsidó népeket, ennél fogva a keresztényeket is.

Róm.10.1). Hasonlóképpen az apostol is esztelen nemzetnek nevezi a pogányokat, viszont pogányoknak azokat, kiknek törvényük nincsen, azaz kik az isteni kinyilatkoztatás könyveit nem ismerik el kötelező törvénynek, Tórának, hanem megelégszünk azzal, ha azt Bibliának vagy Testamentumnak tekintik. A fent idézett szavak értelme az egyház és az élet magyarázata szerint az, hogy a jó Isten haragjában megutálta, elvetette a zsidókat, és elvonta tőlük kegyelmét, mert hiu bálványokkal és babonás istentisztelettel illették Őt. Ezért az Ur a pogány népeket választotta népévé azáltal, hogy őket a pogányságból kiemelve keresztényekké tette, reájuk bizván a kinyilatkoztatás könyveit, és az áldozatot anélkül azonban, hogy a mózesi jövendölésben kifejezett ellentétet a zsidók és a többi nemzetek között egy fokkal is lejjebb szállította volna. A zsidó-

5.Móz.32.24. kat viszont elvetette, vagyis a hitetlenségbe engedte süllyedni, Jel.2.9. melyben a sátán zsinagógájává lettek a Jelenések könyvének kifejezése szerint. A zsidók tehát az evangéliumra nézve ellenségek a pogányokért, illetve a pogányokból lett keresztényekért; de

Róm.11.28. a választottságnál fogva kedvességben vannak az atyákért. És ma már annyira előrehaladt ez a versengés, hogy az egész világ politikája e két fogalom körül kezd kifejezőségeket mutatni, t. i. a **nationalista** és **kommunista** eszmekör jegyében, hol a nacionalizmusban csoportosulnak a keresztények és hozzájuk csatlakozó pogányok, a kommunizmusban pedig a zsidók és a hozzájuk csatlakozó keresztények.

3./ De hiába az anyagi javaknak minden bősége, mely Izrael testi fiait már-már világszerte álmokba ringatja, sorsuk mégis csak szenvedés, keserűség, fájdalom, a hontalan bujdosó nostalgiajának marcangoló sebe. Ezért agyarkodik, bosszankodik és ingerült a szegényebb sorú keresztényekre, és a kereszténység kiirtására tör titokban és ahol hatalomra jut, nyíltan, a világ forradalmasítására irányuló medterkedéseivel, mert nyugtalan lelkiismerete nem bírja a kereszt nagy halottjának szelíd szenvedő tekintetét és engesztelő imáját: "Atyám! bocsáss meg nekik, mert nem tudják, mit cselekszenek." És ennek a tipikus lelki vonásnak hű ábrázolását szemléltethetjük a keresztre felmagasztalt hatszögben, melynek tekervényes mintáját követi a töviskoszoru mártirkoronája is. Ezt a jelvényt pedig gyakran lehet látni az egyház ornaméntikájában a kereszttel épp úgy egybekapcsolva, mint ahogyan egybekapcsolódik a csillagkeresztben az ó és újszövetség jele.

7. Fejezet.

Az ellentétek.

A kinyilatkoztatásnak egy helye azt mondja, hogy nemcsak a természetben, hanem az erkölcsi világrendben is az ellentétek **Sir.33.10.j.** bizonyos törvényszerűséggel működnek. Ha valahol, úgy a csillagkeresztben igen alkalmasan tanulmányozhatjuk az ellentétek titkait. Ellentétben vannak u. i. nemcsak a hatszög és a kereszt, hanem ezek alkatrészei is egymásra nézve. Így a csillagban az egyik háromszög csúcsa felfelé, a másik pedig lefelé mutat, mégis szorosan egybe tartozik. A kereszt két alkotó sugarának iránya annyira ellentétes egymásra nézve, hogy a végtelenségben sem találkoznak, mégis szorosan egybe tartoznak. És bár a hatszögű csillag és a keresztcsillag jelentésbeli értéke egy és ugyanaz, amennyiben teljesen egybehangzóan jelöli mindegyik a Szentháromság egy Istent, mégis azok egymásra nézve ellentétek gyanánt működnek, amennyiben az ószövetség jele zárt síkidom, az újszövetség jelvénye pedig nyílt alakzat a végtelenségbe nyúló sugaraival. Az előbbi tehát a tér egy bizonyos részét, egy véges területet minden oldalról hermetice bezár, ez utóbbi ellenben az egész végtelen teret átszeli. Mindkét jelvény különböző alaku, mégis ugyanazon értékű komponensből áll, ennél fogva egymással merőben ellentétesek, s egymással mégis elválaszthatatlan viszonyban vannak. Ez ellentéteket két szempont körül csoportosíthatjuk.

1./Amily nevezetes ellentétek a vonalak, az ábrák, épp oly

figyelemre méltók azok ellentéteiben rejlő jelentések, az Ábrák által képviselt gondolatok, eszmék, Igék. Szembetűnően tükröződik e kettős ellentét e jelvények által jelölt népekben t.i. a zsidóságban és a kereszténységben, mi manapság az árja és zsidó című kategóriákba csúcsosodott ki, hol zsidók nevezet alatt értetnek az ószövetségi törvény szerint élő emberek, árják pedig a többi népek és nemzetek. Az új szavak azonban nem tüntetik el, sőt ismételtén és nyomatékosan megpecsételik az örök ellentétet, melyet már az ószövetség kifejezett zsidók és pogányok, én népem és nem én népem kifejezéseivel. Ugyanezt az ellentétet kifejezte az új szövetség is a jehudi ve jivoni, azaz zsidók és görögök elnevezéssel és szembehelyezéssel, hol görögök alatt a Krisztus korában élő összes nemzetek értetnek tekintet nélkül az ő vallási és népi /hibásan fajti/ különbségeikre. A görög műveltség abban a korban u.i. az egész ismert világon el volt terjedve, s így a pogányság fogalmát teljesen és alkalmasan fedte, s ahogy voltak az akkori emberek, körülbelül úgy vannak a mostaniak a németes műveltséggel, vagyis az árja fogalommal. Évezredek leforgása tehát csak a szavak megváltozása, de nem a lelkiségnek változhatatlan tényei.

2./Ez ebből a szempontból vizsgálva a titkokat, hiába lettek a pogányok keresztényekké, a zsidóságra nézve az ellentét kölcsönösen fennmaradt. Ezt a körülményt a tények szembetűnően igazolják úgy, hogy különösebb bizonyításra éppenséggel nem szorul, éppen azért csupán annak kifejezésére szorítkozunk, hogy a mostani ellentétes áramlatok a múlthoz viszonyítva arányaikban feltehetően megerősödtek és kiszélesedtek, s immár csaknem az egész emberi társadalomra kiterjeszkedtek. Már csak ezen oknál fogva is illenék keresztényeknek és zsidóságnak egyaránt komolyabban keresni a jelenségekben Isten szándékait és kívánságait. És ezt annál inkább, mert amily áthidalhatatlanoknak látszanak ezen ellentétek, éppoly elválaszthatatlan egységben össze is tartoznak, és így a kölcsönös megnyugvás csak a természettől is beajtott isteni Törvények alapján eszközölhető. A jelek a számbolomok tanítása szerint ez nem is lehetetlen feladat, mert amily szépen, harmonikusan és ellentéteikben is fenséges egységben jelennek meg e képek, épp oly módon kell az eszmékben is ezt az egységet s egyöntetűséget megtalálnunk. Szolgáljon erre nekünk például az a nagy ellentét, mely a "Los von Róm" jelisével kezdődött és ma "Zurück zu Róm" ténynyel befejeződött; s ennek a lelki tüneménynek mi szemtanúi vagyunk. Így kell valamiképpen a zsidóság és kereszténység, illetve a zsidóság és pogányság, vagy árjaság nagy ellentéteinek megfejtését is elképzelnünk. Ennél a helynél különösen hangsúlyoznunk kell, hogy az észszerű megoldásnak csak egyetlen akadálya van, t.i. az az emberi gyarlóság, mely az ellentétekből ellenségeskedést tud és szokott faragni. Ennek következtében összeszavarodnak a különben legártatlanabb fogalmak úgy, mint összeszavarodtak a babiloni kevélykedés következtében az emberi szavak, és nem bírják megérteni

egymást az Isten törvényének segítségével nélkül. Ha azonban lelünk
érzékeinek természetfölötti finom tisztaságát nem engedjük a
különböző propagandák és reklámok zajától elhomályosítani, hanem
megmaradunk a Törvény tisztelete, ismerete és gyakorlata mellett,
akkor javunkra tudjuk megkülönböztetni a fogalmakat, melyek a
szenvédélyek homályában a felismerhetetlenségig összekuszálódnak.
Az ellentétekről egyébiránt már a fizika megállapította, hogy
vonzák egymást; az esztetika pedig azt tanítja, hogy *contraria
iuxta se posita magis magisque elucescunt*, vagyis az egymás mellé
állított ellentétek egyre jobban megvilágítják a képet. Az ellen-
tétek tehát úgy a fizikai, mint az erkölcsi világban fontos szere-
pet játszanak, s emélfogva nagy bűn azokat természetes és iste-
ni szerepüktől megfosztani, szerepüket pedig az ellendégeskedésnek
kiosztani, melyek sohasem tisztázzák az eszméket s nem is tisztáz-
hatják azokat soha, ellenben mindent vérrel, az ártatlanok vérével
tud csak beborítani és megfertőztetni. Az ellentétekben születik
és virul a szeretet és minden más erény, ellenben gyűlöletben
fogantatnak az ellenségeskedések és minden bűn. Midőn tehát azt
kell tapasztalnunk, hogy ma a nemzetek és nemzetiségek között a
gyűlölet hihetetlen módon felfokozódott, kétségtelenül megállá-
píthatjuk, hogy az ellentétek ellenségeskedés pusztító áramköré-
be keveredtek. És midőn a propaganda működése folytán a nemze-
tiségek között való gyűlölet tüze egyre tovább szittatik, kétség-
telen bizonyítéka annak, hogy az ellentétek kérdéseinek megoldá-
sa lecsuszott az erkölcsiség elfogadható alapjáról.

Az ellentétek törvényszerűségét pedig semmi sem igazolja
jobban, mint a hozzájuk fűzött sanctiók, a büntetések, melyek e tör-
vény megszegői ellen a Törvény Urától hozattak. Mert könyörte-
lenül megbünteti a sors eszközeivel dolgozó Istenség akár a zsi-
dót, akár a keresztényt, akár az árját s az anárját, ha vét az el-
lentétek isteni törvénye ellen. E büntetések fokozatai a követ-
kezők: 1./ a pogányságba való visszasüllyedés; 2./ a tömegapos-
tázásból eredő tömegőrületek, melyek egy általános és vég nélkül
tartó gyilkolódásban folytatódnak; 3./ Az égből zuhogó tűzvész,
mely megemészti az emberiség szentségtörőit; 4./ a tűz és kénkö-
tavába való vettetés. Az 1./ büntetés a következő szavakban fog-
laltatik: "A sátni feloldatik tömlőcéből és kijő, és elcsábítja
a nemzeteket" és visszavezeti őket a pogányságba.

Jel. 20.7.

Joel 3.3.j.
Ezek. 39.20.j.
stb.

A 2./ fokozatot maga Krisztus Urunk fejezte ki ezen
szavaival: "Hallai fogtok pedig harcokat és harci híreket.....
mert nemzet nemzet ellen támad és ország ország ellen,.....mert
nagy szorongatás leszen, minő nem volt világ kezdetétől, s nem is
leszen. És ha meg nem rövidítettetnének azok a napok, egy ember sem

Mát. 24.6.köv. szabadulna meg....."

A 3./ büntetési fokozatot így írja le a törvénykönyv:
"Es megitélem Őt / t.i. az isteni törvény megszegőjét/ mirigy-

halállal és vérrel, sebes záporral és igen nagy jégesővel; tüzet és kénkövet bocsátok esőül rája és az ő hadára, és a sok népre,

Ezek. 38.22. melyek vele vannak."-és megtudják, hogy én vagyok az Ur. És hét " 39.6.12. hónapig fog tartani a temetés, hogy megtisztítsák a földet a tüz-zel megemésztett törvénszegők hulláitól.

A 4./ fokozat paragrafusa ez: A törvénszegők feljönnek a földre," feljönnek a föld területére, és körülveszik a szentek táborát és a kedves várost. De az Istentől tűz száll le a / földre/ mennyből és megemésztí őket, és az ördög, ki elbűbösította őket, a tűz és kénkö távába vettetik, hol a vadállat is, a hamis próféta is gyötörtetni fognak éjjel-nappal mindörökre örökké."

Jel. 20.8. köv.

A vadállatra nézve röviden csak annyit kell még megjegyeznünk, hogy nem szükséges valami tigrisre, vagy más vérengző fenevadra gondolnunk, mert az Írás frazeológiája ezzel a szóval a hitüktől t. i. az isteni erénytől, a kinyilatkoztatás törvényeitől megfosztott, s csupán az észnek és érzékiségnek hódoló embereket és népeket illeti. Hamis próféta pedig minden ember, ki tudatosan, vagy öntudatlanul is bármiképpen, szóban, írásban, vagy tettben hozzájárult az igaz, a kinyilatkoztatott, tehát isteni igazságok lefokozásához, kissebbitéséhez, vagy változtatásához.

8. Fejezet.

A kereszt fiait.

A kinyilatkoztatás és az élet tanításában tovább nyomozva az ellentétek titkait, olyan látomásokhoz jutunk, melyek megkönnyítik és biztosítják e szövevényes lelki tünetek helyes megítélését és eligazítását. A csillagkereszt fénye az eddigi elmélkedések során rávilágított arra a nagy ellentétre, mely Isten két népe t. i. a zsidóság és pogányság, illetve a kereszténység között már kezdettől fogva megvolt, napjainkban pedig kiszélesedett, hogy úgy fejezzük ki magunkat, akuttá lett. Minthogy azonban a csillagkereszt komponensei önmagukban is ellentétben állanak, így ez ellentéteknek egyes szimbolizált népek kebelén belül is fenn kell forogniuk. Ez az ellentét a zsidóságban a kinyilatkoztatás szerint abban áll, hogy az Isten kedves választott népe elvesztette választottságát, hitetlenségbe, azaz pogányságba süllyedt, és emiatt büntetésül a nemzetek közé szétszórattott. Ezt a hitéleti sorsfordulatot figyelmeztetésül Mózes és a próféták több ízben a hitetlenkedő nép szemei elé tárták mint jövődölést, mely a zsidó nép bűnei miatt tényleg be is következett, és immár két ezred éve tart. A pogányok életében jelentkező ellentét pedig abban áll, hogy a zsidók hitetlenségének orvoslása gyanánt a pogányságból kiemeltettek, Isten választott gyermekeivé, Ábrahám lelki fiaivá lettek; viszont ők is el fogják veszteni választottságukat, ha nem vigyáznak magukra és az isteni igazságokra, hanem lekicsinyelve ezek látszólagos egyszerűségét és igénytelenségét, inkább az ész és érzékiség kul-

tuszába merülnek, mert ezen esetben feltétlenül vissza fognak süllyedni a pogányságba, és ez állapot sokkal rosszabb és szörnyűbb lesz az eredeti pogányságnál. Az egyház ezt a tényt, illetve ezt az eshetőséget a következő szavakkal fejezi ki: "A zsidóságnak csak egy elenyésző kis része fogadta el a Megváltót, a keresztséget; a zsidóság zöme a Megváltót elvetette és így hitével együtt, és hivatalos öszövétségi istentiszteletével együtt hazáját is elvesztette, és ezzel a hitetlenségbe merült. Ezért a pogány nemzetek tétettek méltókká Krisztus első eljövetelekor az anyaszentegyházba felvétetni. Az idők végén azonban megfordított eset következik be, s a nemzetek közül csak kevesen maradnak hűvek Krisztushoz, ellenben Izrael egész népe el fogja ismerni Messiását és Istenét és belép az anyaszentegyházba.

Joel. 3. 3. j.

Erről az elkövetkezendő tényről és eshetőségről máshol is megemlékeznek az Írások. A megtérés tényét különös varázssal ecseteli a próféta mondván: "És kiöntöm Dávid Házára és Jeruzsálem lakóira a kegyelem és imádság lelkét, és ők rám néznek, kit átszegeztek, és siratni fogják őt, mint az egyszülöttet, és bánkódni fognak rajta, mint bánkódni szoktak az elsőszülött halálán." És ismét: "A világítélet előtt bekövetkezendő büntetések különösen ugyan a pogányokból lett keresztényeket fogják érni, mivel

Zak. 12. 10.

ez időben a hit köztük majd egészen kialudva lesz, ellenben a zsidó nép megtérve lesz. "Erre a hanyatlási, illetve megtérési folyamatra mutat rá az egyház a következő írással: "Meg lehetünk keresztelve, és mégis visszaeshetünk a pogányságba az Istenről való elfeledkezésbe, a teremtmények bálványozásába, a gonoszságba."

Jel. 6. 15. j.

Efez. 2. 22. j.

Íme a nagy ellentét a zsidó és pogány, illetve keresztény népek kebelén belül, melyre az ő sorsuk felett lebegő jelvények is figyelmeztetnek. Ezek annyira életbevágó és előtérbe nyomuló jelenségek ma már, hogy elterelik figyelmünket azokról a kisebb-szerű ellentétekről, melyek ugy a zsidóságban, mint a kereszténységben az egyes felekezeti villongásokban jelentkeznek. Ezeken kívül megtalálhatjuk az ellentétek játékát a kétféle nép nevében is. Erre is kiterjeszkedünk, mert a nevek helyes és pontos meghatározásától függ az ellentétek kiegyenlítődése is. Egyik döntvényében a kuria azt mondotta ki, hogy a zsidó nem faj, hanem vallás. Ezzel merő ellentétben ma az a felfogás és meghatározás kerekedett felül, hogy a zsidó nem vallás, hanem faj. Mi itten hát az igazság valójában? Ezzel kapcsolatban a zsidótörvény a keresztény név fogalmát is meghatározza azzal, hogy keresztény az, aki meg van keresztelve, zsidó pedig az, ki annak született. E törvény nem foglalkozik a pogány szóval, mert a pogányok látszólag nincsenek közöttünk; voltak és lesznek még disputák ez egyszerű elnevezések felett, holott a jelvények fénye ezeket is eloszlatni hivatva van. Az a különös e szavak meghatározásánál, hogy bár a zsidót hivatalosan és tudományosan fajnak minősítették, a faji

ellentétek megjelöléséhez mégis a keresztény szót alkalmazzák, holott ez a szó soha és sehol nem jelentett fajt, hanem vallást. A faji ellentéteknél tehát nem zsidókról és keresztényekről, hanem zsidókról és magyarokról vagy németekről lehet beszélni. Ha pedig a zsidó néphez ellentétül a keresztény szót alkalmazzuk, ezzel kifejeztük azt a nagy ellentétet, mely a zsidóság és a többi összes keresztény, illetve pogány népek között kezdettől fogva fennáll. Itt a keresztényt és pogányt csak annyiban azonosítjuk, amennyiben ellentétül szolgálnak a zsidóhoz. Tekintve végül az egyház fenti tanítását, mely szerint lehetünk pogányok abban az esetben is, ha meg vagyunk keresztelve, hogy a születéssel nincsen zsidó név sem helyesen meghatározva, azt kell mondanunk, hogy a világi törvény meghatározásai nem felelnek meg a logika követelményeinek, vagyis a bölcsélet számára nem nyújtanak biztos támpontokat. Az isteni törvényhez kell tehát fordulnunk, ha pontos definitiókra akarunk a tekintetben jutni. Erre nézve a pogányok apostola már kezdetben megadta a precíz feleletet Irván levelét a rómaiakhoz, melyben ezt a figyelemre méltó ígét olvashatjuk: "Miközben a pogányok, kiknek törvényük nincsen, természet szerint azokat cselekszik, miket a törvény tart, az ilyenek megmutatják, hogy szívükbe van írva a törvény rendelése." Mit értünk azonban törvény alatt? Az apostol ki e meghatározást írta, nemcsak e helyen, hanem leveleinek minden fejezetében a szorosabb értelemben vett mózesi törvényre, az u.n. Tóra-ra gondol, mely már magában is a választó vonalat meghuzza a kétféle felekezet között. Ezen meghatározás, ez apostoli megkülönböztetés alapján tehát zsidók azok, kik az isteni törvény, azaz a Tóra szerint élnek, kik ezen Törvény rendelkezéseit mind kötelezőnek tartják és fogadják, s így istentiszteletük középpontjában a Tóratörvény áll. Ez távolról sem jelenti azt, hogy a természeti törvény rossz és csak a Tóra jó, hanem azt jelenti, hogy a természeti törvényt a kinyilatkoztatott isteni törvénnyel kell megszentelni. Isten kívánsága folytán, különben az emberi gyarlóságot a természeti törvény nem képes magában véve az emberiségre kívánatos korlátok között tartani, mert pusztán természeti állapotban az ember természete fókát veszti és szertelenségekre ragadtatik.

A meghatározást véve alapul, akkor azt kell mondanunk, hogy e szerint a keresztények is pogányok, ha nem tartják kötelezőknek az ószövetségi törvény paragrafusait. Ez ellenvetésre azzal válaszolhatunk, hogy 1/ nincs kizárva, tehát nem absurdum az a lelki kép sem, mely a keresztények pogányságáról, vagy pogány keresztényekről szól, mert az Írás kezdet óta különbséget tesz pogányokból és zsidókból lett keresztények között; 2/ Krisztus utmutatásai nyomán az egyház megtanít arra, hogyan kell az ószövetségi Törvényt szellemi módon felfogni és teljesíteni anélkül, hogy a betű értelmében szolgásgába essünk. Így tehát e magasabb újszövetségi állapotban is érvényes a fent idézett apostoli meghatá-

Róm. 2. 14.

rozás. Még inkább megvilágítja az ellentétet a pogány szó magyarázata, etimológiája, mely nem fedi teljesen az eredeti héber, görög vagy latin szöveg gój, gens, ethnos szavak értelmét. Ezek jelentése u. i. annyi, mint nemzetség, nép, a pogány pedig alapjelentés szerint annyi, mint vidéki, falusi, aki még nem jutott el az isteni törvény ismeretére. Voltak és vannak vidékiek, kik jobban szolgálják e törvényt sok városnál, mert a városokban terjedt mindig könnyebben a hitetlenség, a vidék ellenben mindig a jámborabb embereket tartalmazta. Ha is a városokban tapasztalható inkább az a felfogás, mely a Törvény kötelező erejét kétségbe vagy tagadásba vonja. Az az ellentét tehát, melyet a magyar fordítás zsidó és pogány szóval akar kifejezni, az eredeti szöveg értelmében zsidó és más nemzetbeli, vagy zsidó és nemzetség szavakkal fejezendő ki helyesen.

Még közelebb visz az ellentét megvilágításához a zsidó szó értelmezése, mely egyszerűen annyit tesz: hívő. A héber jehudá ige azt jelenti: Istent dicsérni, magasztalni, hinni. Ebből a tulajdonnév Jüda, ebből a mellékalak: jehit, a magyar hit-szó eredeti őse. Aki tehát hisz az erkölcsi világrendben, melyet Isten külön törvénykönyvben hiván szabályozni, az mind zsidó, még ha pogány azaz vidéki is. Aki ellenben nem hisz e Törvénykönyv által szabályozott világrendben, aki ezt a Törvénykönyvet elveti és önmagának külön farag erkölcsi kódexet: az hitetlen, pogány, nemzetség gój még ha naponkint is megkeresztelkedik. Azért követeli Krisztussal az egyház is a hitet mondván: Aki hisz és megkeresztelkedik... És mit jelent a keresztény elnevezés? Ha e szót a christianus magyarosításának tartjuk, akkor jelentése: Krisztus követő, hívő aki meg van keresztelve; ha pedig a keresztből származtatjuk, annyi, mint keresztrel ellátott. Ez utóbbi általánosabb az előbbinél s ez értelemben mondja Pál is a zsidókról, hogy megkereszteltettek mindnyájan. Ez értelemben minden keresztény. És mit jelent az árja szó? A szanszkrit nyelvnek arya szava, annyit jelent: hü, hit-hü, hivekhez tartozó. Ezzel szemben az anárja annyit tesz, hogy

Heinrich Egy. hitetlen. Ezekből nyilvánvaló, hogy a zsidó, keresztény és árja Irodalomtört. szavak egy és ugyanazt a fogalmat jelölik különféle nyelven, 1. köt. 2. old. ennél fogva a zsidó és árja szavak nem fejeznek ki ellentétet először, másodsor vallási fogalmakat takarnak, tehát értelemszerűen nem lehet azokat "faji" különbségek jelzésére logikusan használni.

Ime e szavak alapjelentéséből kiderül, hogy magokban véve még ellentétet sem fejeznek ki, annál kevésbé jelentenek harcot és ellenségeskedést, hanem szoros egységet és összetartozandóságot úgy, mint a nappal és az éjtszaka, hol a nappal zajos munkájának az éj nyugalmaiba kell elcsendesesnie, s az éj homályának a peris nappali fénybe felragyognia. Hasonlóképpen kell a kereszténységnek a zsidóság törvényhűségébe elmerülnie, s a zsidóság fagyos zárkózottságának a kereszténység áldozati melegségébe felolvadnia. És ez a lelki folyamat azonnal befejezést is nyer,

mihelyt a népek saját nevezetük jelentésével tisztába jutnak. Így jutunk el annak felismerésére is, hogy azok a keresztények, kik az isteni könyvetköztatást Törvénynek, vagyis Tórának elismerik: zsidókeresztényeknek; akik pedig az Igetörvény nélkül, csupán emberi törvényekre támaszkodnak az életberendezésében: pogánykeresztényeknek nevezzük. Megjegyezzük, még, hogy a héber Tóra és magyar törvény szó egy és ugyanazon idioma, ugyanegy szótő.

zen meghatározásokból, de magának a könyvetköztatásnak szelleméből is kiderül, hogy a kereszténység voltaképpen nem alkot ellentétet a zsidóságra nézve, hanem csak az, mi kezdet óta fennállott t. i. zsidóság és pogányság, illetve zsidóság és más nemzetbeliség, mint ezt napjaink zsidótörvényei frappánsan igazolják.

Az egész szentírás szövege következetesen csak két népet különböztet meg vallási szempontból és pedig népet, mely az Istené és népet, mely nem az Istené; én népem és nem népemről beszélnek az összes iratok. Zsidók és pogányok: zsidók és görögök ugyanazt a tartalmat fejezik ki, mint a mai zsidó és árja jelszavak. Előfordul ugyan egy homályos célzás a szent iratokban, azoknak is őszö-vetségi részében, egy népre, melyet az Úr magának nevelni fog, és ezt a népet új névvel fogja megjelölni. Ez a jövődőlés teljesen dött is a keresztény névben; ámde bár a név új, a lényeg nem új, hanem maradt a régi, t. i. az istenfélő, törvénytartó nép, a hívők jámbor serege, kik csak nevezet szerint keresztények, mert értelem szerint zsidók.

Miközön végül a Szentlélek kijelenti számunkra, hogy zsidók és pogányok között minden válaszfal lebontatott Krisztus vált-ságunkája által, ezzel nemcsak azt hozta tudomásunkra, hogy a kereszténységben zsidók és pogányok megtérve egyesülhetnek, hanem azt is, hogy megszüntek azok az ellentétek, melyek a népeket val-lási olveik miatt elválasztották. Mert ha az említett válaszfal csak a megtérésben bontatnék le, akkor nincs értelme a megkülön-böztetésnek, amennyiben a megtérésben a zsidó, illetve a pogány jelleg teljesen megszűnne. Holott ez megmarad! Általános meggyő-ződés u. i., hogy ha a zsidó megtér, azt mondják rá: azért csak zsidó marad ő tovább. Ha megtér a pogány, csak pogány marad tovább. Mindez nem ellenkezik a megtérés lényegével, azért az említett vá-laszfalnak még abban az esetben is le kellett bontatnia, ha a két-féle ellentét, nevezetint a zsidóság és a pogányság továbbra is fennmaradt. Ez a kijelentés tehát semmi mást nem jelent, csak azt, hogy minden felekezetben egyformák a bűnök és erények, és minden felekezetben egyedül Krisztus érdemei által üdvözülhetünk, mert csak az ő vált-ságunkája által boldogul kivétel nélkül minden ember, akár van tudomása Krisztusról, akár nincsen, ami természete-s és világos, mert ha nincs Isten Istenünkön kívül, akkor más Isten nem is üdvözíthet. Száz szónak is egy a vége, mi emberek ki-vétel nélkül mindnyájan a kereszt fiaai vagyunk, minthogy mindnyájan a nemek kereszteződéséből születhetünk, születünk és születünk.

9. Fejezet.

Pogány Keresztények.

Azon ellentét fejtegetése után, melyet a zsidó csillag mutatott, szólnunk kell a keresztben rejlő ellentétről is. Ez ellentét úgy a keresztényeket, mint a pogányokat magába foglalja, mivel ezek egyetemlegesen képviselik az ellentétet a zsidóságra nézve. De azért is egybe kell foglalnunk e két fogalmat, mert ez fejezi ki a kereszténységi ellentétet önmagában véve. Miként a zsidóság kettős ellentétből áll, úgy van az Isten végzése folyamán a kereszténységgel is. Ezt az ellentétet kimutatta az egyház azon megállapításával, hogy pogányok voltak a nemzetek, melyek a kereszténység magaslatára emelkedtek, de ugyan ők a pogányság mély ségoiba vissza fognak süllyedni. Természetes, hogy ez a folyamat nem hirtelen változás, hanem lassu elfogyatkozás eredménye lesz, és így mintegy észrevétlenül fog bekövetkezni, mint a kitavaszo-
 ás, vagy a többi évszak érkezése. Az előjelek azonban mindig feltűnedeznek, míg a vég, az ítélet hirtelen megjelenik, mint a villám, a vizözön, vagy az emberfiának jelle. Aki tehát élő hittel és nyílt szemmel figyeli a lelki élet csillagjárását, könnyen társ-
 tába jöhet Isten szavának teljesítésével. Ezt a nagy ellentétet világosan ki lehet olvasni Krisztus szavaiból, midőn így szól tanít-
 ványaihoz: "Ime fölmegyünk Jeruzsálembe és beteljesednek mind, amik megirattak a próféták által az Emberfiáról; mert a pogányok ke-
 zébe adatik és megcsufoltatik, megostoroztatik....." Minthogy ezek
 a dolgok Jeruzsálemben történtek, s a zsidók által hajtottak vég-
 re, nyilvánvaló, hogy itt Krisztus a zsidók pogányságáról, vagy más
 Ján. 18. 16. j. szövege a pogány zsidókról beszél jelölül annak, hogy a választott
 nép is elmerülhet a pogányság istentelenségeibe. Még meg is jegy-
 zi az írás, hogy a tanítványok nem értették a mondottakat, mert
 el volt rejtve előttük az ige. Hogy mi ne legyünk hasonló értel-
 metlenek, meg kell ismernünk az igt, mely a keresztényeknek elpo-
 gányosodását éppen úgy magába foglalja, mint az az ige, mely a
 zsidók elpogányosodását kijelentette. Ezen az alapon nyomon követ-
 hetjük a pogány elemek térhódítását a kereszténységben, úgy szin-
 tén az ezzel szoros összefüggésben lévő hitfogyatkozást. Vessünk es-
 zért futo pillantást a pogány elemeknek a kereszténységben való
 szerepére. A legfontosabb ezek között magának a kinyilatkoztatásnak,
 mint Törvénynek Törénak való elhanyagolásában áll, mert hiszen az
 előbbiekből világos minden hívő előtt, hogy ez a pont a kritérium és
 a választóvonal a kétféle életfelfogás között, amennyiben az apos-
 tol idézett szavai kifejezik, hogy zsidó, vagyis hívő keresztény az,
 ki a törvény, az Ige-törvény szerint él, pogány pedig az, aki a termé-
 szet törvényei szerint él, az isteni törvény figyelmebe vétele
 nélkül. Miatt sok kereszténynél nemcsak az ószövetség vesztette
 el érvenyt és hitelét, hanem az új is csak jómórv olvasmány gya-
 nánt, de nem szigorú törvénynek tűnik elő. Ez a tény mutatja leg-

Luk. 18. 19.

Mát. 20. 19.

Márk. 10. 30.

szembetűnőbben a keresztények pogány természetét, mely ösztönösen a természeti törvényhez és nem az isteni törvényhez vonzódik. Ezért szívesen hajtja nyakát a mi pogány temperamentumunk az istentisztelet külsőségeibe, annak cerimóniáiba és pompájába, de annál merevebben szabadkozik az Ige-törvény elfogadásától, mint az istentisztelet belső lényeges alkotórészétől. Pedig az egyház világosan tanítja, hogy az áldozat nincs elvetve a próféta szavaiban, hanem csak utána téve a fődolognak, mi a törvényt szolgálja, melynek az áldozat is csak egy kiegészítő része.

Ugyanez az alapvető követelménye a kereszténységnek is, mi a szeretet meghatározásából önként következik. E szerint a szeretet a törvény teljesítésében áll; hogy lehet tehát a kereszténység legfőbb mivoltának eleget tenni a Törvény teljesítése nélkül? És hogyan teljesítse a törvényt, kinek arról fogalma sincs, vagy éppen elveti azt?! Ezzel távolról sincsen tagadásba véve a pogányoknál létező szeretet, de ez a szeretet nem az, melyet az apostol által az újszövetség követel, hogy az a törvény teljesítése legyen, mert csak ezen az úton emelkedhetik a természetes szeretet a természetfölötti fokra. Feletébb értékes lelki tapasztalatokra juthat bárki, ha a keresztények között a Törvény kötelező ereje irányában kísérel meg tevékenységet kifejtteni. Ezen tünetek vázlata a következő: 1./ A bevezetésnél nagy tisztelettel szólnak a Törvény felől; 2./ a tárgyalásnál gyors ütemben megjelennek a felfogásbeli különféleségek, melyeknek az egyéni karakter szerint számtalan változata van; 3./ az egyéni érdekeket érintő pontoknál előlép a részlet intézkedés bírálata, lebecsülése, elvetése; 4./ az egész Törvénykönyv elvetése; 5./ az előadó személyének megvetése és elutasítása, mi a korszakok szerint minden mártírhatalom forrása.

A törvény ellen való védekezés általános, közéleti szöveg, hogy a Törvény nem szükséges az üdvösségre. Természetes, hogy üdvözülni lehet a bitófán is egy utolsó bűnbánó sóhajjal, de hisz a Törvény nem is csupán a tulvilági üdvözülés céljából hozatott hanem a földi élet emberi berendezésére is. Ammi bizonyos, hogy az emberiséget az isteni, u.n. Ige-törvény nélkül itt a földön óriási katasztrófák érik utól.

A Törvény ezen mellőzéséből, mely a keresztény népek pogány természetének okoszerű következménye, szivárognak azután egyéb pogány szokások a kereszténységbe. Ilyen többek közt a koldulás, a könyöradománygyűjtés, mint a szegénygondozás karitativ módja, holott ugy az ó, mint az újszövetségben, vagyis a Törvényben és evangéliumban tiltva van a koldulás és szűkölködés. Tehát a keresztény társadalomban sem koldusnak, sem szűkölködőnek lenni nem szabad. Málunk azonban a koldulásra, mint keresetforrásra

I. Thess. 4. 13. egész szeretettel alapítanak a jámbor lelkek, melynek monopoliuma a koldulás. Mi természetesebb, mint az, hogy ilyen körülmények között a szegények sorsa kilátástalan, s az elszegényedés a ke-

Jer. 7. 24. j.
Mal. 1. 3.
Luk. 14. 26.
Mát. 10. 37.

L. Ján. 5. 3. j.
Gal. 5. 17.
Préd. 4. 14. j.

keresztény életben csak fokozódhat, minnek okoskodó folyamánként a zsidóság csak gazdagodhat, mi a kereszténységben a Törvény rendelkezéseinek el nem ismeréséből, vagy félreismertetéséből ered. Ez a gazdasági hanyatlás, melyet a pogány természetű keresztények csak erőszakos intézkedéseikkel tudnak és próbálnak megakadályozni, idősei elő részben a teljes nőtleniséget, vagy később való nőülés gyakorlatát. A Tóra szerint ez ismeretlen fogalom és intézmény, mert a Törvény szabályai a nőülést kötelezővé teszik minden igaz és jóakaratu hívőre nézve. Ez az idején való nőülés a legszilárdabb gátat vetette minden szexuális visszaélésnek s az öszövétségi nőből erősvérű nemzetet termelt ki. A keresztényeknél azonban hatálytalan lévén a Törvény rendelkezése, elterjedt a nőtlenség, ezzel kapcsolatban a leánykereskedelen, prostitúció, női munkanélküliség, tiltott operáció, egyke s más efféle társadalmi bajok, melyek ellen gyengélnek bizonyulnak a legjobb Jézusai női mozgalmak, sőt állami törvények is. Nem is fognak teljes eredményt elérni, míg helyre nem állítjuk a kereszténységben az az isteni Igétörvényt s annak vonatkozó rendelkezését, hogy aki egyszer megéjtett egy nőt, tartozik őt elvenni házastársul, és soha el nem bocsáthatja őt tekintet nélkül társadalmi rangjára, vagyonára vagy esetleg fogadalmára. A mai gyermekértási ítéletek csak igénytelen károsító gyógyszerek a keresztények ezen pogány szokásán.

Luk.6.35.

A pénzkérdés pedig egyenesen pikáns részlete a mai keresztény életnek. Az Igétörvény öszövétségi része u.i. szigorúan tiltja a kamatszédést akár pénz, akár természet, bár más anyag kölcsönzésénél. Az ujszövétségi Tóra ezt az tilalmat még a tőkére is kiterjeszti ezen szavak szerint: "Kölcsönözsetek, semmit vissza nem követelvén." E törvényt pedig maga az ödvözítő adta. Az öszövétség népe ezt a törvényt komolyan fogva fel, nem is szed hitsorsosaitól kamatot, csak más nemzetbelitől. Így alapítja bankjait, melyekben hatalmasan megdagad a tőke a keresztény népek által fizetett kamatokból. Azután csodálkoznak a keresztények, hogy honnét a csodából szedik a zsidók a tenárdok pénzt az ő szűleskörű vállalkozásaik finanszírozásához. A feleket pedig könnyű: a keresztények kamatiból és munkájából. Erre a példára azután a keresztények, sőt egyházmegyék is nyitják az ő bankjaikat a kamatszédés pogány szokásán és elvén, és saját hitsorsosaitól ezáltal is az elszegényedési folyamatnak teszik ki, mi merő ellentétben áll ugy az ő, mint az ujszövétségi Tóra szellemével és betűjével, lévén a kamat pogány mentalitás tipikus szelleménye. Kamatot u.i. ill tve lucrum canarac-féle kis percentet legfeljebb az államnak szabad felszámítani, azon kopásokért, miket az érepenz s a papírpénz a forgalomban szenved, mert az állam, mint az egyetlen pénzforrás nem esik e rendelkezés alá. Csak a pénz az embereknek egymás közötti üzleti életében a vonatkozásban a kamatmentes pénz elve u.i. felettebb szent és üdvössé-

ges intézkedés, naemnyiben teljes összhangban van a munkának, a kinyilatkoztatásban foglalt értelmezésével. A munkának vezérelve az isteni törvény szerint az : munkálkodjatok, mert a ti mennyei Atyátok is munkálkodik. Ezzel szemben a pogány felfogás töri magát az ételért, ruháért, és egyéb anyagi javakért, holott ezek maguktól is előjönnek a maguk idején, mint a növekedésnek minden más részlete. Ezt a munkálkodást úgy jellemzi az Ige-törvény, hogy munkálkodnak a nemzetek a nagy tűz számára, t.i. a pogány nemzetek, kik az isteni törvény nélkül élnek. A keresztények azonban örön és megfeszítettetés, ha belekapcsolódhatik a mennyei Atya napi munkáiba és egyedül Isten országát, t.i. a Törvényt keresi munkáiban is. s az elv mindamellett nem zárja ki a pénzforgalmat, hanem azt a maga természetes és könnyed kezelésének eredeti rendeltetésébe visszahelyezi, miként a nőt a pogányság érzéki szolgálatából az anyai hivatás szentelt magaslatára emeli, ebben is megnyilatkozik az ellentétek törvénye, mely a kétféle szövetséget annyira jellemzi. Az ószövetségi Törvénynek meg volt u.i. a válaszevele, melyet Mózes a zsidók keményszívűsége miatt engedélyezett, de könyörtelenül végrehajtotta a kamatmentes pénz törvényét. Az új-szövetség Törvénye ezzel szemben a könyörtelenül eltörli a válaszevelet, de a keresztények keményszívűsége miatt rést engedett a kamatszedésnek, és behozta és szentesítette a váltólevelet. az által a hitélet a keresztények kárára alakult ki.

A munkának a kinyilatkoztatástól eltérő s a pogány felfogásban gyökerező jellemvonásából okoszerűen következik a keresztények másik pogány vonása, mely a termelésben a szolgai viszonyt eredményezi. Az Ige-törvény rendelkezései szerint tilos a zsidókat, vagyis a hívőket s így a keresztényeket is szolgasági viszonyba szerződnetni, s ha valakit balsorsa e törvény ellenére mégis szolgaságba hajtott volna, rokonsága tartozott őt kiváltani. Azonkívül minden hetedik és a jubileumi évben szabadon kellett minden szolgát bocsátani. Isten szándékai szerint tehát az emberi társadalomban a termelésnek nem az ur és szolga viszonyában kellett folynia, hanem a munkatársi viszonyban, mit az Isten ezze ki-jelentése is alkalmasan szemléltet: A föld és minden az enyém, ti csak bérlők vagytok nálam. Ezen oknál fogva Isten választott népében adott minta szerint a keresztény a földet sem tulajdoníthatja el örökre és visszavonhatatlanul, hanem csak ötven évre; s ez a szent akarat az Isten Törvényére támaszkodó társadalomból ki-zárt minden munkás zava gást, sztrájkot és munkanélküliséget, s így biztosította a termelés zavartalan menetét, eltörölve az örök birtoklás elvét, mely a föld szabad forgalma mellett természetesen csupán egy imaginárius frázis. Innét van mai nap is a zsidóknak, vagyis a Tóra néjének azon jellemvonása, mi szintén elég-szer szent szakt már a keresztényeknek, hogy a zsidók között nem igen akad ember, ki szolgai munkára vállalkoznék, annál kevésbé ki más nemzetbelinek szolgaságába szegődnék; a magyarázat egysze-

Luk. 12. 30.

Hab. 2. 13.

3. Mózes. 25. 23.

rú t.i. tiltja a Törvénny. Minthogy pedig a Tóra az egyház tanítása szerint szent könyv a kereszténységnek is, szabályai értelmén- szerint kötelezik a keresztén, eket is, különben előáll a különös helyzet, hogy a keresztény saját honában a zsidó szolgaságába süllyed, melyből csak erőszakos intézkedések tudják ennét kiszabadítani, ha ugyan igaz lesz az erőszak módszere, melyet nélkülözhetővé tenne az Ige-törvény szabályainak betartása. Még ne tévesszen minket az apostoli szózat, mely a szolgálathoz is intéz buzditásokat; Pál t.i. a pogányok apostola volt, s így az ő társadalmi berendezéséhez alkalmazkodott, mi egyáltalán bizonyíték arra nézve, hogy a szolgáló bizsöny a pogány, illetve a Törvény náldil élő népek társadalmának ismertető jele mindenkor. Ennek a tulajsszolt szolgáló munkának terhe sokszor még intelligens ember ajkáról is ezt a sóhajot ereszti a szélbe: "Nem értem! Ugy dolgozok, mint egy állat, még sem megyek semfire!" Ha ilyen sóhajok törnek egyre sürűbben az égbe, ezekre a jóságos mennyei Atya mást nem mondhat csak azt: "Ádés Gyermekeim! Mondottam nektek a Törvényben, ne dolgozzatok úgy, mint az állatok, hanem úgy mint istenfélő emberek, keresvén először az én országomat, az én törvényemet, melyeket életetek után-, és ekkor az anyagiak mind megadatnak nektek!" Így a szolgáló munkában agyonhajszolja magát a keresztény, t.i. a pogány keresztény, koldusbotra jutván, tehetetlenül a karitás karjaiból dől, és élésködni rajta másnémi pogány természetiek, jelszerűen üzven a szegénységet. Így étként a család szó etimológiája, mely a héber iratok által megörzött "jula" igéből ered, a család szóval van legközelebbi rokonságban egyben azt az ősi állapotot igazolja, melyben a család a család belső tagjának tekintetett és szerepelt.

Nevelésünk törve van pogány reminiscenciákkal; főjellege a tudomány megszerzése; ennélfogva az iskola elsősorban és mindenekfelett akarja biztosítani a tudást, s csak azután helyezi kiállításba a foglalkozást, a jövedelmező munkát. Így összeütközésbe jut az éléttel, mert minden tudomány mellett az állástalanok seregét folyvást növekszik, önálló üzleteket pedig a tudomány nevelte-jei ké telének létesíteni a társulási ösztön hiánya miatt, melyet egészen visszafélesztett az iskola a tudományosan képzett hoven élékből. És ezen a súlyos társadalmi bajon nem segítenek az átképző tanfolyamok sem mindaddig, míg nevelésünk az Ige-törvény szellemében előbb a jövedelmező munkát nem tudja biztosítani a növendékeknek. Kultatás, kvalifikáció, élektis, tehetségek kitermelése, s a nevelésnek több eféle jelszava tipikusan pogány mentalitás és spiritualitás eredményei és bizonyítékai, messze elmaradván a kinyilatkoztatás Törvényének szellemétől, s azokon épül fel a mai iskola. Ez az oka annak, hogy az anyagiak mellett szellemi-ekben is oly szegény ez a nemzedék, hogy minden csábító hitegetése erőt vesz rajta. Mi több még a hittudományunkban is túlsúlyra emelkedik a tudás, s így ennek ar nyában fogyatkozik a hit. Ünnepeink megtartása csupa zaj, verseny, mulatság, kirándulás, sport, strand és

szórakozás, csak nem az, mit a Törvény előír, t. i. az otthon, a család megszentelése az Isten kinyilatkoztatásaiban való elmerülés által. Az Ijettörvény az ünnepeket nyugalomnapoknak is adja, midőn meg a konyhai teendőket is szüntettetni kell, hogy az egész ünnepnap a család kobelén belül a Törvénytörvény tanulmányának legyen szentelhető, melyben a családfő, mint család papja és tanítója behatóan foglalkozni tartozik családjának nevelésével és családsegítésével. Igen! a teljes nyugalom, a sábesz napja az ünnep, hogy azon elcsendesedjen minden üzleti és szórakozási száj, s így az ember szelleme és lelke elfeledkezve a test és anyag igényeiről egyedül az isteni törvények szépségeibe és igazságába elmerülve, élvezni megtanulja a természetfeletti kincsek gyönyörűségeit. De mi pont ellenkezőleg fogjuk fel az életet, így forognak azután a keresztények szvasztikái a Törvényről való elfeledkezés léthe vineibe, mi maga a feledés. Ezek a körülmények idézik elő, hogy lassan a kereszténység üres látszat lesz, minek bizonyossága a lelki vakság, melyben keresztényeink tévutról tévutra bolyonganak, s az ilyen keresztények megfeledkeznek a kereszténységben nyert bűnbocsánatról,

2. Pét. 1. 16. 17. mely naponként való előrehaladásra kötelez. Ezek az egyház megállapításai. Ugyancsak ez a csalhatatlan egyház tanítja, hogy a fi-

Bölcs. 15. 14. nem bálványozás még a keresztények között is annyi romlást okoz.

J. A finom bálványozás pedig semmi más, mint az ész és érzékiség dicsejtése, és a törvénytörvény szabta istentisztelet elé való helyezése. Ha tehát az egyház megállapításai szerint látszat kereszténység a keresztény szokások tartalom nélkül való recitálása, és ezek szerint az már nem is kereszténység, hanem valóságos pogányság, hasonló alapon lehet és kell is mondanunk, hogy az isteni törvényeknek tudatos megtartása, és a tiszta, szeplőtelen religió gyakorlása is csak látszat kereszténység, mert az voltaképpen és lényegében az Igazi zsidóság. Hogy miként lesznek a keresztényekből pogányok, vagyis annak igazolására, hogy miként hajlik át a látszat keresztények lelkiülete a hitből a merő és merev tagadásba : szolgálgjon egy levél néhány idézete.

Jak. 1. 27.

10. Fejezet.

Pesti levél.

Egy pesti notabilitás leveléből idézem a következő sorokat: "A sokat gyötört magyar nép az ótestamentum segédelmével fog a választott nép fogtogatásából kiszabadulni, és ebben meg fog minket segíteni. Mi jó Istenünk, nem pedig a Jahve, akihez semmi közünk. Teljes lelkenből gyűlölöm ezt a parasita népet, mely az Isten választott népének tünteti fel magát." Mint-hogy mi már sokan vannak jó keresztényeink között, kik hasonlóképp gondolkoznak és éreznek, tanulságos lesz ezt a pár kikapott

mondatot tüzetesen megvizsgálni és a keresztény hit fényénél.

1./A Jehova-ügy így megfogalmazva első és legfontosabb hitcikk megtagadása, mert a keresztény tanítás szerint Jehova az egy igaz Isten, kivéve más Isten nem létezik. Eppen ebben a pontban kulminál a zsidók választottsága és világtörténelmi hívása a érdeme, hogy a népek általános elpogányosodása közben nekik jutott a szerencse az egy igaz Isten fogalmát átmenteni, s ezt az emberiség közkinccsá tenni. Ha ezt a tételt bármely keresztény megtagadja, elveti, vagy megváltoztatja, eo ipso felépott a keresztény hit fundamentumáról, mert hiszen ez a megvetett héber szó csak annyit jelent antolem szerint: az örökkévaló, lévén a Jehova a jelent, a múltat és jövőt jelentő segédige kezdő szótagjaiból összetett szó annak a gondolatnak kifejezése, hogy az Istenség lényege az Örök és változhatatlan létezés. Ennek az örökkévaló egy Istennek első személye, az Atya megnyilatkozott az ószövetségben, a második személye pedig, a Fiú Isten megnyilatkozott az újszövetségben. Ha tehát valaki megtagadja és elveti a Jahvét, annyi mintha elvetné az Atyát, aki pedig elveti az Atyát, annyi mintha elvetné a Fiút, és a Szentlelkét is, mert e három egy, de még azért is, mivel a Fiú nyilván tanítja, hogy senki sem jöhet a Fiú Istenhez, hacsak az Atya nem vonzza őt, és senki sem mehet az Atyához, hacsak a Fiú által nem.

Eltekintve attól, hogy a keresztények minden vasárnap Euboth istenüket szentnek éneklik, az isteni törvénykönyvben azt olvassuk, hogy a minden nevek felett való név a Jehova, a Jahve neve Jézus neve, mi megváltót jelent, s így Jézus Krisztussal

Tób.13.8.j. egy és ugyanaz. Ha tehát valamely keresztény azt mondja, hogy neki a Jahvéhoz semmi köze, eo éppen annyi, mintha azt mondaná, hogy neki Jézushoz sincsen semmi köze, ez pedig a kereszténység nyílt és világos megtagadása, mert Jézus Krisztus az ószövetség Jeho-

Ezek.1.14.j. vérével egy és ugyanaz." Ha tehát azt mondjuk, hogy Jehova nem az az Ur Isten, kinck mindenben hódolni és engedelmesskedni kell:

u.o.45.j. az az Ur Isten, kinck mindenben hódolni és engedelmesskedni kell: Móv.2.23.14.j. a sátán hámgóságainak részesei lettünk. /Ján.8.46.j./, ezzel egyetel szidalmazuk a Fiút is, ezeket pedig az Atya keményen megbünteti. /u.o.58.j. Ezek a kereszténység dogmatikus igazságai, éppen ezért ezeket a kereszténység cisének és jellegének círelme nélkül megváltoztatni nem lehet.

2./Mint vagyunk az isteni személyekkel, épp úgy vagyunk az ő írásukal is, mert nem lehet elvetni az Ótestamentumot a nélkül, hogy el ne vessük az újat is; nem lehet tartani egyiket a másik nélkül, mivel az új az onak természetes folyamánya és kiegészítő része; de még azért sem, mert az Ödvözítő nyilván tanítja, hogy nem jött felbontani az ószövetséget, hanem befejezni azt. Viszont azt is mondja az Ödvözítő, hogy aki felbont egy pontot, bár a legkisebbet is a törvényből, az nem lesz igaz tanító, hanem tévtanító, mert nem szabad a Törvényből egy iotának sem elvesznie. Ezért mondatik, hogy az izraeliták állami és egy-

és felbonthatatlanságának materiális hősíklénye. A Nekiia ugyan-
azon erőt tulajdonítja a véres áldozatoknak, mint mi keresztények
Krisztus véres áldozatának. Az istenek megtestesülésének hite any-
nyira begyökeresedett a klasszikus népek köztudatába, hogy Pilátus-
ban feltámadt a gondolat, midőn Krisztust közelebbről megismerte,
Ján.19.5.j. hogy ez az ember valamilyen pogány istenség megtestesülése. Mozes
könyveiben előforduló jelenetek, melyekben Isten ember alakjában
látogatja meg választottait, sokkal hamarabb napvilágot láttak
már a pogányoknál. Se szeri, se száma nincs az irodalmi tényeknek,
melyeket felzárni hoz í az igecselekvők nemes feladata lesz, kik
majd pontról pántra össze fogják hasonlítani a pogányságnak a
kereszténység el egyező tantételcét, s ezzel a munkával újra kiépít-
hetik majd az elveszett őskinyilatkoztatásnak képét éppen úgy,
mint ahogyan a régészek kiásták a Trója romjait, vagy az elmúlt
korok rég eltűnt remekait.

Mi itt csupán arra a nagy ellentétre mutatunk rá, mely a
keresztől sugárzik, s rávilágít arra különös jelenségre, hogy a
pogányok között is voltak és vannak keresztény elemek. Bizonyosság
erre a sok ünnep, szokás, szertartás és más vonatkozás, melyet a
kereszténység a pogányságból átvett, megszentelt, és ma már senki
sem gondol azok pogány eredetére, ilyenek pl. a szárazföldi és vi-
zi körmenetek, melyek már előbb léteztek a pogányságban, ilyenek
a nőtlenség, szüzesség, szertetesség, a fakírság, mi a keresztényeknél
a stilitizmusban kiiludt, de az önmagyargatás szelidebb formáiban
tovább él.

Ezen a különösnek tetsző jelenségen nem fogunk csodál-
kozni, sőt természetesnek fogjuk azt találni, ha figyelembe vesz-
szük a kinyilatkoztatásnak azt a tenitását, mely szerint az Ige
Ján.1.9. a világos vagyis a második isteni személy világosít meg minden e
világra jövő embert, tehát a keresztényt, zsidót, pogányt, mohame-
dánt, buddhistát egyaránt, és így mint minden emberben, úgy minden
Csel.2.5.j. vallásban, liturgiában, beszédben, művészetben és kultúrában van valami
isteni. És minél ártatlanabb a hit, annál tisztább, annál melegebb
az emberben ez az isteni vonás.

12. eset.

A kereszt változatai.

A kereszt az a jelvény, mely minden helyen és mozgásban feltalálható, így nem csoda, ha már világszerte megkezdődött az az emberrel, a világgal lépten-nyomon találkoztak és találkoznak vele, különféle módokon, és különféle helyzetekben, és különféle körülményekben. A kereszt az a jelvény, mely minden helyen és mozgásban feltalálható, így nem csoda, ha már világszerte megkezdődött az az emberrel, a világgal lépten-nyomon találkoztak és találkoznak vele, különféle módokon, és különféle helyzetekben, és különféle körülményekben. A kereszt az a jelvény, mely minden helyen és mozgásban feltalálható, így nem csoda, ha már világszerte megkezdődött az az emberrel, a világgal lépten-nyomon találkoztak és találkoznak vele, különféle módokon, és különféle helyzetekben, és különféle körülményekben.

A kereszt az a jelvény, mely minden helyen és mozgásban feltalálható, így nem csoda, ha már világszerte megkezdődött az az emberrel, a világgal lépten-nyomon találkoztak és találkoznak vele, különféle módokon, és különféle helyzetekben, és különféle körülményekben. A kereszt az a jelvény, mely minden helyen és mozgásban feltalálható, így nem csoda, ha már világszerte megkezdődött az az emberrel, a világgal lépten-nyomon találkoztak és találkoznak vele, különféle módokon, és különféle helyzetekben, és különféle körülményekben.

H. G. Varga.
Világképek.
77. old.

A kereszt az a jelvény, mely minden helyen és mozgásban feltalálható, így nem csoda, ha már világszerte megkezdődött az az emberrel, a világgal lépten-nyomon találkoztak és találkoznak vele, különféle módokon, és különféle helyzetekben, és különféle körülményekben. A kereszt az a jelvény, mely minden helyen és mozgásban feltalálható, így nem csoda, ha már világszerte megkezdődött az az emberrel, a világgal lépten-nyomon találkoztak és találkoznak vele, különféle módokon, és különféle helyzetekben, és különféle körülményekben.

kapcsolja össze. Ha ezt a jelenséget az emberiségre alkalmazzuk, akkor azt találjuk, hogy a nemzetek a pogányságból a kereszténységre felkeltek, de ebből a kiváltságos helyzetből a pogányságba vissza fognak hanyatlani; ezt a helyzetváltozást a szvasztika sugártörése kitűnő elevevességgel szemlélteti. Miként u. i. a szvasztika a pogányságban alkalmas jelvényre volt a kereszténységre való térésnek, azonképpen a szvasztika a kereszténységben tüneményes jelvénye a pogányságba való hanyatlásnak. És e kétféle korszak létét jelképezi a szvasztikában az az ábrázolás, mely szerint a megtört sugarak az egyikben jobbra, a másikban balra haladnak.

Egyébként a szvasztika sugártörése szerint haladnak pontosan az általa képviselt szellem eljárásának alakulásai is; nevezetesen: 1/ A komintern ellen hirdetett és megindult működése váratlanul és hirtelenül a kommunizmussal kötött szövetséggé alakult át. Ezzel a kommunizmus szellemi győzelmét ismeri el, midőn ennek célját teljesíti, mi a világ forradalmasítása által a keresztény népek háborúját szorgalmazza s a keresztény népek általános öldöklését készít elő, mint ezt szentírásunk is jelzi. 2/ Ennek eszköze és módszere a népek és nemzetiségek között való kölcsönös és tényleges gyűlölet felszításában áll, mi merev sugártörést jelent a socializmusban szavakkal kifejezett szeretet társas szellemével. Így készíti elő azt az állapotot, melyben a kereszténység által követelt szeretet eltűnik és helyét a socializmus s nacionalizmus által felszított gyűlölet foglalja el. 3/ A zsidóság ellen indított harca a szvasztika sugártörésének törvényszerűségét követve a zsidóság szellemi fölényének elismerésére jut, mert különösen a socializmus és kommunizmus szövetségében mindkét elmélet zsidó szellem szüleménye. A zsidóság elleni küzdelmének hevében elveti egyúttal a zsidóság által áthagyományozott keresztény szellemet is, mely azonban nem zsidó szellemű, hanem isteni kinyilatkoztatás, mit sem a sic. - sem a kom. -ról nem lehet megállapítani. 4/ Megszünteti és igen helyesen a szabadkőműves páholyokat, s ugyanakkor a szabadszobafestők és mázolókat s a többi szabadiparosok páholyait lépteti életbe; s ugyanakkor a szabadkőművesség jelvényét, a hárompontot rajzolja Európa térképére s hármass nagyhatalmi szövetség által eltörölve onnét a szvasztikát, mely Európa térképére kívánczozott egyrészt Madrid, Róma, Berlin, Moszkva, - másrészt London, Páris, Varsó, Bukarest, szövetségében. 5/ Midőn a zsidóság ellen küzd akár annak világuralmi céljainak letörésében, akár más nemzetek ellen való gyűlöletben, ezzel is a zsidómentalitás álláspontjára helyezkedik, mert Krisztus által is megrott farizeusi tanítmány az, mely csak a zsidót szereti s a gojt, az idegent megveti, valamint az is, mely mások leigázásával tör a világuralomra. Ugy a testi zsidóságnak, mint a nemzeti socializmusnak egy a célja: világuralom, ott a pénz, itt a fegyver által, az eszköz is egy: a leigázás. Ime! a szvasztika szellem sugártörése. Ezzel szemben a lel-

ki zsidóság, vagyis a kereszténység szintén világuralomra igyekszik, de nem a pénz, nem a fegyver és leigázás által, hanem az isteni törvények ismertetése és gyakorlása által, minek egyetlen szabálya szeretet, mely még az ellenségre is képes kiterjeszkedni." A világ fölött pénz és vagyon által nyert uralomról beszélhetnek ugyan Ábrahám földi fiai, a mostani zsidók, de ebben csak nem akarnak látni az isteni ígéret teljesedését; mert ez Istenre a legke-
Róm. 4. 14. j. serűbb guny lenne." S amint erről nem beszélhetnek a zsidók, épp
ugy nem beszélhet arról egy felekezet egy nemzet és egyetlen egy
párt sem. Ime a lelki zsidóságnak vagyis a kereszténységnek szel-
leme, mely felszabadította a rabszolgát, a nőt pogány helyzetéből
és visszadott minden lelket a maga hivatásának és rendeltetésé-
nek. A keresztben nincs sugártörés.

6/ A szvasztika sugártörésének törvényszerűségénél fogva el kell
következnie annak a váratlan fordulatnak is, hogy a tengelyhata-
lom másik pontja ellen fordul és meg fogja támadni azt, kivel most
a legnagyobb barátságban és egyetértésben működik. Ennek lélektan-
ni magyarázata nyilvánvaló. Minthogy a szvasztika szelleme nem ké-
pes tenni és nem is tesz különbséget testi és lelki zsidóság kö-
zött, a logika szabályai szerint következik, hogy a testi zsidó-
ság ellen felgerjesztett gyűlölet észrevétlenül átömlik a lelki
zsidóságra is, s így annak alapítójával Krisztussal egyetemben
annak földi helytartóját is meg fogja támadni t. i. a római pá-
pát. Ez a bekövetkezendő fordulat egyébként szintén előre ki van
nyilatkoztatva.

7/ Végül azon küzdelem esélyeire nézve tudnunk kell, hogy a szvasz-
tika és kereszt ellentéteiben mutatkozó végpontok csillagai, mit
ma zsidóság és árjaság névvel jelölnek meg az emberek, az évezredek
és az Írások bizonyosságai szerint az egyik fix, a másik ellenben
mobil, amennyiben a zsidóság kezdet óta megmaradt és a végkifejlő-
désben is szerepel, a másik sarkcsillag azonban, mely pogány, gö-
rög, goj, keresztény, árja neveket változtatott, e nevek változásá-
ban is mutatja a maga bolygó természetét. A győzelem pedig a lova-
giasság szabályai szerint azé, ki a harctéren élve marad, ki ellen-
ben elhagyja a harcteret, az a legyőzött. Minthogy pedig a történelen
igazolása szerint a zsidóság az ellentétek sarkpontjáról sohse
került le, a jövődölések szerint, is azon végleg meg fog maradni,
világos, hogy a vesztes fél az ellenkező pont marad. Ezt a bekövet-
kezendő eseményt úgy fejezi ki a hitelesített Írás, hogy a zsidó-
ság egész tömegében megtér a kereszténységre, vagyis a testi
zsidóság lelkivé alakul át, a nemzeteket ellenben, melyek e lelkiség
ellen keltek viadalra, az Istentől direkt erre a célra az égből
lebocsátott tűz fogja mind megemészteni. Ezeket meséli a szvaszti-
ka nekünk.!

Legyen tehát elkészülve a német nép arra, hogy éppen úgy
fog megtörni az ő testi és lelki ereje és hatalma mereven és hit-
telen, miként ő megtörte a kereszt egyenes sugarát, annak a kereszt-
nek sugarát melyen az Isten szenvedett, azért maga az Isten

ki a Jehova maga, fogja e Jehova maga, fogja e sugártörését a bűntetést kiszabni, ha a megtévedt német nép nem fog idejében bűnei felett bánatot tartani. "Mein Kampf" ist der Kampf des Antikrisztus!

És mit mesél vajjon a nyilaskereszt? Röviden hallgassuk meg azt is. Eltekintve attól, hogy a kereszt ebben a változatban is törést mutat, és pedig még hegyesebb szög alatt, mint a szvasztika, a nyilacska kezdő vonalai valami más alakzat lappangására mutatnak, mely benne rejlik a nyilas keresztben úgy, mint a föld árnyéka a holdfogyatkozásban. A kereszt sugarainak nyíl alakra való kiélezése a régi idők pogány világának tipikus fegyverzetét a nyilat varácsolja elénk, és ebben a felfogásban a függőleges vonal az ijat, a vízszintes vonal a hozzátartozó nyilat ábrázolja, míg a szvasztika a pogány kor szerencsétlőző amulettje volt, addig a nyilaskereszt ugyancsak a pogány magyarok támadó fegyverének szimbóluma. Ebben az alakításban a kereszt az ellenségeskedést, a harcot, a háborút, a gyűlöletet jelenti. Ugy a szerencse, mint az erőszak módszere pedig merőben ellentétesek a keresztény életfelfogással. Ha vannak keresztényeink, kik ezeknek az elveknek, t. i. a szerencsének és az erőszakoskodásnak, az ellenségeskedésnek hódolnak, ezek a törekvések a pogány természet megnyilatkozásai, melyeknek hevét még nem szelidítette meg a kinyilatkoztatás törvénykönyve. Pedig mennyit kockáztatunk lubrin és fegyverkezéssel! Hovátovább haladnak ez irányban a kereszténység hívei, a szerencse s a háboru istenének fel fogják állítani szobrait úgy, mint már felállították az erő és szépség istennőjének szobrát, melynek tövében szellemi áldozatok mutattatnak be a hódolóktól. A nyilaskereszt arról tesz tanuságot, hogy annak mesterei a szeretet jelét t. i. Krisztus keresztjét a gyűlölet jelévé alakították át. Krisztus keresztje t. i. nemcsak a jó barát, hanem az ellenség szeretetének is a jele, mert ő tanította és példájával is bemutatta, hogy az szereti igazán felebarátját, ki életét adja érte. Ő pedig ellenségeiért is életét adta, nem kívánva tőlük egyebet, csupán a bűnbánatot. Ez a szeretet minden képezeletet meghaladó foka. Ezt a krisztusi szeretetet leghívebben tükrözi vissza a csillagkereszt, melyben felmagasztaltattak azok is, kik a kegyetlen és igazságtalan ítéletet végrehajtották. Legkevésbé magyarázható tehát a kereszt nyilas változata a kereszténység nevével, mert ennek elveivel homlokegyenest ellenkezik.

A nyilaskereszt ezen dtermináltsága mellett ép úgy pogánykori emlékeink közé tartozik, mint a szvasztika. És mily különös játéka a szimbolumoknak, hogy korunk minden valamirevaló világi mozgalmá pogánykori emlékeink között keres magának jelvényeket! Így tűnt fel a Magyar Élet Mozgalom élén a csodaszarvas képe; törzsökös magyarjaink sárkányt követnek mozgalmukban. Ki tudja minő jelkép vetődik még fel keresztényeink fantáziájában?! Ilyen módon feltűnhetnek a kos, a bika s a zodaikus egész

állatszerkelete. Másfelől, hogy van benne a szegény zsidó prófétának írásában valami igazság, ki a keresztény népek vissza-pogányosodási esztűségéről beszél és írt. Ezt a folyamatot szimbolizáló jelképek fel-feltűnedeznek már is, és pedig bizonyos törvényszerűség el, melynek rövid jellemzése az, hogy legtöbbje a kereszt körül mozog, kisebb nagyobb eltérésekkel, változatokkal idézve fel azon, amelyek inkább állatokban keresik a jelvényt, szelek a pogánykori leletekre utalnak.

De ha a jelvények tényleg összefüggésben vannak követő-ik lelkiállattal, és a pogány korok jelvényei újabb pogány szimpátiára voltak alkalmasak ugyanott vagyunk, hol voltak Koppány, Vátha és Párhivalek, kik a keresztények hiányainak és fogyatkozásainak tulajdonították a nemzetet ért bajokat és megfélemlítést, ezért a pogány papok tanításában és a természetes üzenetükben, a test és vér szavataiból merítettek maguknak új orv. Korunk politikusainak, tudósainak megállapításai ugyanezt az összjárást tüntetik fel, mert azonosítják a kereszténység nem alkalmas a természetben bajok orvoslására, ezért az emberi, a testi okosságban, a tudó anyában keresik a gyógyulást. De pedig az apostol által már írt helyzet, t. i. a törvénytörvény alapján és a törvény mellőzésével bevezetett életmód képe, a egykor zsidókra és pogányokra, az pedig zsidókra és pogányokra osztotta az emberi társadalmat.

Ínt hogy tehát másfelől ezen tünetek és a kinyilatkoztatás között való összefüggés, a nemzetek és a zsidó nép életé, valamint azok hitbeli fejlődése és visszafejlődése között való szoros összefüggés: az tudós azokat a kinyilatkoztatás alapján is megvizsgálni, és folyton óber figyelemmel kísérni, mert e nélkül nincsen helyes megoldás, nincs érvényes védekezés, mivel ezen isteni intelmek nem voltak ki hiába, hanem a törvényszerűség bolygóját is magukon hordozzák a szentekben, melyek hozzájuk fűződnek. A szentek elég súlyosak, és felette állnak minden emberi hatalom és szentek felett, ezért senki módon el nem kerülhetők, ki nem jöhetnek, mint ezt a példák is mutatják. Az összvetésben nyilván kijelentette az Úr a zsidókra vonatkozóan, hogy ha nem hallgatják az Úr kinyilatkoztatását, a zsidóknak szavát, ha nem ragaszkodnak az Úr törvényeihez: azt fognak szorítani a nemzetek közé. És a zsidó, a zsidókat be is hívott kinyilatkoztatás, és addig tart, így azt maga az Úr nem szünteti meg. Személyes emberi hatalom nem segít azon, a főrészre nézve kijelentette az Úr, ha el nem bocsátja azokat a zsidókat, csapásokkal fogja sújtani a népet. És az egyiptomi tiz csapás könnyűtelenül vég-rehajtott, mert könnyűtelen volt az isten parancsával szemben a fáraó. A keresztények is a zsidókat is kitérte isten a büntetést, ha elvetik, vagy nem tartják meg a kinyilatkoztatás törvényeit; a büntetés pedig az, hogy vissza fognak szállni a pogányokba. De ez a folyamat már akat jellegét öltött. Az úgy kizárta isten a megőrzést a kereszté-

nyekre, ha nem türik meg maguk között a szétszórásban szenvedő zsidóságot, mi Istentől rendelt kötelessége a kereszténységnek, mert írva van, hogy a keresztények tartoznak a zsidóságot anyagiakban részesíteni, mivel általuk jutottak a lelki javakhoz, t. i. a kereszténység szent tanítmányához, mi a legfőbb jó ezen a világon. O mily csodálatos itt is az ellentétek törvénye! A fáraó nem akarta elengedni szolgálatából a zsidókat, a modern fáraók nem akarják megtérni szolgálatukban a zsidókat. De bár ellentétesek a cselekmények, a bűn mégis ugyanaz, t. i. Isten parancsának megvetése, elutasítása. Hol pedig megosik a bűn, megjelenik a büntetés úgy, hogy amiben vétkezik valaki, abban lelí majd büntetését is.

13. Fejezet. Salem királya.

Befejezés.

Időn egyszer lementem az Ipoly partjára, hogy ott a természet szépségeiben az Urat imádjam, a kővári határnál megmutatta nekem az Ur a csillagkereszt képét. És ettől a perctől kezdve sokszor megjelent elmélkedéscímbe a csillagkereszt képe. És valahányszor gondolkodtam fölőle, mindannyiszor több és szebb igazságot juttatott eszembe. Ezeket lassan írogatni kezdtem, a csillagkeresztet lerajszoltam, majd nyomtatásban is kiadtam, s így az emberck előtt is megjelent a csillagkereszt képe. És mily különös! Mi nekem annyi lelki örömet okozott, másoknál viszont sok bosszúságot idézett elő. A keresztények a zsidó csillagért haragudtak, a zsidók viszont a keresztet nem fogadták benne szívesen. Sőt mi több, valahogy tudomást szerzett arról egy jeles egyetemi tanár is, mi nem késett lesújtó bírálatával a szerény kis jelvény és szerkesztője ellen. Itt kezdődött a szenvedés a csillagkeresztért; egyik atyafi megszöntette velem az atyafiságot a csillagkereszt miatt. De mindezek a tapasztalatok csak fokozták bennem a csillagkereszt iránt érzett tiszteletemet. Hogy tehát annak szentségét és sérthetetlenségét beigazoljam a támadásokkal szemben, kénytelen voltam az Ur kifejezésének igazolására ezt a kis monografiát megírni. Nem hiszem, hogy akadna egy alázatos-szívű hívő, ki lelkiismeretében meg tudná tagadni a csillagkereszt tanításából fakadó bölcséletet; és ha mégis megtagadná valaki, az élet bizonyára elfogja azt ismerni, az élet Ura pedig igazságot fog annak szolgáltatni.

De bármí legyen is a csillagkereszt sorsa és szerepe, annyi bizonyos, hogy ugyanaz a jellegzetes vonása van, mint Krisztus tanításának, t. i. a zsidókra és pogányokra egyaránt visszatartó, I. Kor. 1. 18. amennyiben az a zsidóknak botrány, a pogányoknak pedig esztelen-ség. Mégis ez az egyetlen tanítmány, mely minden időt túléli, minden elméletet felülmúl, és amely egyedül üdvözít. Az is bizonyos továbbá, hogy e jel ismerete nélkül nem lehet megfejteni és megmagyarázni annak a sok sóhajnak, panasznak okát és eredetét, mely ma-

napság annyi szerencsétlen zsidó ajkáról szárnyra kél, hogy miért kell szenvedni az ártatlan embernek, ha zsidó is. Mert ha a bűnös zsidót büntetik, ez érthető; de hogy a bűnös zsidó miatt az ártatlant büntessék, ez érthetetlen. Így nem találja meg magyarázatát az a temérdek könny és sóhaj, mi keresztény ajkáról röppen el, hogy miért kell annyi ártatlan embernek elpusztulnia átkozott testvérharcokban és nélkülözésben, vagy a terror gilotinja alatt, végezetül pedig egy általános örült öldöklés áldozatává lennie minden embernek. Mert hogy a mai gyűlölködés, mely nemzet és nemzetiség között egyre izobbá válik, egy általános tömegőrületben fog végződni, csak természetes lélektani folyamat,

V. Móz. 28. 28. mely azonkívül mégis van világosan jövedőülve az ó és újszövet
Mát. 24. 22. ségi iratokban. E kínzó kérdésekre biztos felelet sugárzik a csillagkeresztéről. Végül bizonyos az is, hogy a csillagkereszt az élő Isten jele. Isten t. i. már az ószövetségi Törvényben elrendelte, hogy az isten tiszteletnek két pillére, a törvény és áldozat egy néptől, sőt egy sátorban hordoztassék. Most azonban a Törvény ellenére a zsidók szétszóratása óta a zsidó nép külön hordozza a Törvényt, és külön hordozza az áldozatot a keresztény nép. Nem lesz és nem is lehet addig nyugta és békéje az emberiségnek, míg a két istentiszteleti alkatrész, vagyis a törvény és áldozat abban a szép és tökéletes harmóniában nem egyesül, melyet a csillagkereszt ábrázol. De egyesítsük a csillaggal a keresztet, vagyis a törvényt az áldozatot: akkor azonnal helyreáll az emberiség lelki nyugalma szilárdan és biztosan, mint maga a csillagkereszt. Ebben a kívánságban semmi lehetetlen nincsen, mert az Írások szerint ugyanis ez lesz az emberiség divina comédiájának utolsó jelenete.

Ézért is kell továbbá e' jelt az élő Isten jelének tekintenünk, mert az élő Isten tulajdon dolgait jelöli, u. m. a törvényt és áldozatot; az ó és újszövetséget; a zsidókat és pogányokat, kik egyetemes névvel keresztényeknek neveztettnék, kikt. i. az élő Isten fiai. Ezt a jelt, az Isten jelét viseli a patmosi látnok előtt megjelent angyal, ki a megoltalmazás, és biztonságba helyezendő választottakat megjelöli, azaz megmenti, biztosítja, mert akiknek homlokaikon nincsen az Isten jele, kik nem tartoznak a büntető ítéllettől megmentendő választottakhoz, azok a pusztító elemeknek áldozatává esnek. Ellenben mindazok, kik a Sion hegyén álló Bárányhoz tartoznak vagy tartoztak, homlokaikon írva van az ó és az új Isten jele, tehát az Isten és a Fiu jele, vagyis a törvény és áldozat jele: a csillag és a kereszt. A megmentettek pedig úgy a zsidóságból, mint a pogányságból vétettek. Ime az elmentettek mindkét pontja Istené! Azért mondhatjuk, hogy a csillagkereszt méltán az élő Isten jele, valamint hogy az első keresztények neve is " az élő Isten fiai " volt, és folyvást az is marad. Ugyanazon Palesztinában u. i., hol a földi izraelitáknak mondatott hogy megszűnnek Isten népe lenni, nevezettek ama lelki izraeliták

Jel. 7. 2.

2" 3. j.

" " 9. 4.

Jel. 14. 1.

" " 3. j.

Oz.1.16.j. Isten fiainak, kik a zsidóságból és pogányságból választattak.
Ján.1.12.

Akik pedig nem az élő Isten fiai, hanem bármi címen elszakadnak élő Istentől, szintén viselnek bizonyos jelvényt, mi ismertető jelük lesz, melyet a patmosi látnok vadállat bélyegének képének nevez, s melyet a vadállat imádói és követői homlokaikon vagy kezeiken viselnek. Ezek a földön megölték az élő Isten fiait, Jézus igéjéért és bizonyoságtételéért. Hogy mi legyen e jel az Írásokban nincsen sehohsem megmagyarázva, de az ellentétek törvényéből következik, hogy annak különbözőnek kell lennie a csillagkereszt jelétől, mely az Isten jelle; ez pedig nem lehet egyenlő a vadállat jegyével a dolog természeténél fogva. A vadállat jelle tehát a csillagkereszt kivételével lehet bármiféle más figura. Maga a vadállat már meghatározható az Írások előadásaiából; ezek szerint vadállat a hitétől és lelkiességétől megfosztott emberi tömeg, mely az ész és érzékiség imádatába süllyedve, végül az emberiség utolsó jelmezét is levetkőzi magáról, s mint a vérögző, pusztító, romboló, öldöklő elem jelenik meg a porondon. Mikor azután elvégezte utálatos munkáját, melyből képzelt új világot és rendet és boldogabb, szebb jövőt vél és ígér kiépíteni: akkor következik be ítélete és megsemmisülése, mely az emberiséget meg fogja a vadállattól szabadítani. Ennek a jelenségnek biztos, és külső jelle lesz a zsidóság megtérése egész tömegében, mi a csillagnak és keresztnek egyesülését vonja maga után természet törvényei szerint. +/

Ezért az a munka, hogy t.é. a zsidóknak a pogány által kell az anyaszentegyházba való belépésre buzdíttatniok, hol pogányok alatt a keresztények értendők/, az egyház tanítása szerint a legnagyobb fontossággal bír, mivel a zsidók teljes megtérése a világ Róm.11.17. teljes megtérése lesz. Ennek a szépreményű fordulatnak és általános megbékélésnek Istentől rendelt jelle a csillagkereszt.

Boldog lesz az, kinek homlokára e jelt fogja a mentő angyal tenni.

4/E bekezdés elé scrolandó a 46. oldalon levő szöveg.

Minden uralkodónak vannak jelvényei, melyek a fenséget szimbolizálják. A mi magyar királyaink koronázási jelvényei: a szent korona, a palást a királyi jogar és az országalma. Ezek közé tartoznak még az apostoli kereszt, az esztergomi kincstárban őrzött kisebb kereszt, melyre a király az esküt teszi; továbbá az alb^a, a stóla, vállkendő, az öv, kesztyű és amell-disz. Mindezeket magába zárja a láda, melyben a koronázási jelvényeket jelenleg őrzik. Minket dolgozatunk szempontjából főként a jogar ügye érdekel, vizsgálván azt a kérdést, hogy milyen jogar, vagyis a krisztusi királyi hatalomnak milyen szimbólum felel meg legjobban, illetve, hogy milyen jelvényt választott ki magának erre a célra, ha egyáltalában választott. Am minden valószínűség szerint választott, mert ha biborpalástot hordott magán és töviskoronát, midőn először üdvözölték Őt alattvalói, mint a Zsidók Királyát, úgy valószínűleg jogart is kellett hordoznia, mert ez a hatalomnak különösen alkalmas jelvénye. Igaz ugyan, hogy ennek a hatalomnak kifejezésére nádat adtak a kezébe gyilkosai, mi feltételesen jelzi annak a hatalomnak mivoltát, melyre Üdvözítőnk egyáltalában nem pályázott, de zsidai éppen ezt követelték Tőle és éppen azért nyomták isteni kezébe a nádat, hogy jelezzék ezzel Krisztus tehetetlenségét, mellyel a világi ügyek iránt viseltetett. Ha ezt az anyagi, földi hatalmat tekintjük, melyért nemcsak a zsidók, hanem a pogányok és keresztények is versengenek folyvást még mai nap is, akkor keresve sem lehetett volna alkalmasabb kifejezőt és jelvényt találni a nádszálnál, mely ide-oda hajladozik a szél minden lenge fuvallatára. Az u.n. politikában valóban Krisztus Urunknak semmi érzéke nem volt, legalább is elutasított magától minden ilyen foglalkozást, mi a világi hatalomhoz juttathatja az embert; ezért hangsúlyozottan is kifejezte, hogy a világnak Őbenne semmije sincsen. Ezt a hatalmat tehát tüneményesen szimbolizálja a nádszál, nem úgy természetesen, mintha a világra irányuló hatalma hiányoznék, mert hiszen nyíltan kijelentette, hogy minden az Ővé, miután mindent Neki adott az Atya, tehát az összes politikusaként, farizeusokat és képmutatókat is, hanem úgy, hogy üdvözítő hivatása alatt a világi hatalomban nem óhajtott részt venni, az emberekre bizván e hétköznapi testi játékokat. Semmi sem bizonyítja azonban inkább Krisztus hatalmát, mely az anyagi világra is kiterjed annál, hogy korlátlanul parancsolt és parancsol a tenger zuhogó árjainak és Siloe-fürdő gyógyító erejének. Kijelentette azt is, hogy ha kérné Atyját, azonnal tizenkét szred angyalnál is többet adna neki. Nyilvánvaló tehát ezekből, hogy az üdvözítő nagyon is tudatában volt az Ő világi hatalmának is, de nem kívánt ezzel élni addig, míg annak ideje el nem érkezik, melyet az Atya Őnhatalmában eleve megállapított. A lelki világban ellenben nem tett ilyen korlátozásokat magára nézve az Ur, hanem inkább nyíltan kijelentette és vallotta Pilátus előtt, midőn ez az ítélőmester királyságára vonatkozólag kérdést intézett Hozzája mondván: „Te mondod, hogy én király vagyok!” Most azonban országom nem innét való! Hanem az én országom az igazság országa, a lélek országa, az Isten országa! És ez országra szóló korlátlan hatalmát nem

Nat. 26. 53.

Ján. 18. 37.

rejtegette, nem titkolta, nem leplezte, hanem tanította, hirdette és gyakorolta. Ennek a lelki hatalomnak, mi valában isteni tulajdonság és az istenség lényegének megnyilatkozása, ennek a hatalomnak keressük jogarát, jelvényét, szimbolumát.

Hogy ennek a jogarnak más alaknak kell lennie, mint a világi hatalomra irányuló jelvénynek mutatja az a rendkívüli tökéletes beszéd-módor, mely a Törvényben ebben az irányban is megnyilatkozik. Midőn u. i. a patmosi látnok bemutatja hiveinek a vérrel hintett ruhába öltözött

Jel. 19. 15.

Istenigét, a Királyok Királyát és uralkodók Urát, akkor azt mondja róla, hogy ez a király vasvesszővel kormányozza a nemzeteket. Ime a vasjogar a Király kezében az égben a valóságos világi hatalom jelvénye, mely e Király kezében a földön csak gyenge nádszál képében jelent meg. Sőt már születésében megjövendőltetett e királynak ugyanezaa jogar, mint Attilának, az istenostorának Hadur kardja, mert midőn fiat szül az asszony, kinek öltözete vala a nap, akkor ezt írja róla a látnok: „Es szüle fiu-maga

"12. 5.

Zsolt. 2. 9.

zsolt, ki vasvesszővel vala kormányozandó minden pogányokat." Ez az Uralkodó, kit így mutat be vasvesszővel a patmosi látnok, a pogányok apostolának leveleiben úgy jelenik meg, mint Salem királya, kit Melkizedek, az a pogány főpap előképezett, kinek Ábrahám pátriárka tizedet adott, és a kiről már a zsoltáros zengedezte elragadtatásaiban, Te pap vagy mindörök-

Zsolt. 1. 4.

Zsid. 5. 6.

ke Melkizedek rende szerint. Ez a pedig két részből áll: egyik a Melek-király, másik Zedek-igazság, és így Melkizedek annyit jelent, mint az igazság királya, kinek Jerusalemben, a béke városában vagyon királyi székhelye; ez is összetett szó lévén, amennyiben Jeru-város, Salem-béke. Ha tehát az előképnek ilyen gazdag jelentése van, mennyivel inkább magának az igazi Királynak, kit e pogány főpap előképezett. Hogy ez a király senki más, mint Krisztus Urunk, nemcsak az egész isteni Törvénykönyv bizonyítja az egyházzal egyetemben, hanem az a körülmény is, hogy ilyen királyságra egyetlen egy emberi lény sem mert pályázni az eddigi történetek során, vagyis arra a szerepre, hogy a világi királykodás mellett egyúttal a fölséges Isten papja legyen valaki. Ezt egyedül Krisztus vállalta, kinek olyan névirása vagyon, melyet senki nem ért, hanem csak ön-

Jel. 19. 12.

"15. j.

maga, vagyis az isteni Igét semmi véges lény nem ismeri, nem érti, nem foghatja fel, csak maga az Isten. Krisztus pedig, mint Salem királya, mint Melkizedek, először ugyan igazság királyának magyaráztatik, azután viszont békeség királyának, ennélfogva egyeduralkodó a világ és lélek országában, vagyis Neki kétféle jogar illetékes, mely azonban éppen úgy kell, hogy egyesítse magában e kétféleséget, mint maga az Uralkodó egyesíti önmagában a kétféle hatalmat. Ez természetes. X

Zsid. 7. 2.

A mostani állapotok között az emberiségben külön botja van a főpapoknak, ez az u. n. pásztorbot, melyet a pásztorok jelvényéről mintáztak és dicsőítettek meg aranyból és mindenféle drágakövekből. Jellegzetes alakja a felső végén levő nagy bekanyarítás annak jeléül, hogy a lelkipásztorok ezzel terelgetik a juhocskákat Krisztus aklába. A világi királyság pálcája ismét más alakokat ölt a népek gondolatvilága szerint. De olyan jogar az egész világon nincsen és nem volt még, mely egyesitené önmagában a királyság és a főpapság szimbolumát. Ilyen csak Krisztus jogara lehet, mert övé Isten rendelése folytán e kétféle hatalom.

Ha ezen általános szempontok alapján kívánjuk megrajzolni Krisztusnak, vagyis a Zsidók Királyának és a Pogányok főpapjának királyi jogát, akkor keresve se lehetne jobb szimbólumot találnunk a Csillagkereszt képénél, mert ebben tökéletesen egyesül a királyi és főpapi, más szóval a világi és lelki királyság hatalmának eszménye. Az ószövetségi csillag u.i. a Törvénynek jele és jellegzetes kifejezője, mint a világi törvényekben a S-jel; ez is két egymásba fonódó vonalból áll éppen úgy, mint ezt Dávid pajzsában láthatjuk. Minden törvényes uralkodónak pedig a törvény szentesített paragrafusai adják meg a biztosítékot a hatalom zavartalan gyakorlásához, így a Királyok Királyának is olyan Törvényekről kellett gondoskodnia, melyek az Ő uralmát mindörökké és minden helyre megszilárdítják. És ez a Király ki is adta ezt a Törvénykönyvet, melyet az egész keresztény világ a Szentírás neve alatt ismer, a zsidóság egyenesen Tórának, azaz Törvénynek nevez, a pogányság pedig szívébe írva hordoz a természet primitív adománya folytán innata ideák gyanánt úgy, mint az anyaföld a növények megszámlálhatatlan fajainak csiréit és magvait. A királyok az ország törvényeire szoktak megegyezni, hogy azok alapján fogják népüket kormányozni. Az Ur is megegyezett a kinyilatkoztatások folyamán nem egyszer ezekre a Törvényekre, melyeket ünnepélyesen kihirdetett és büntető záradékokkal is ellátott, vagyis sanctiókkal megpecsételte azokat, hogy az Ő Törvénye se legyen tökéletlenebb az emberek törvényeinél.

Ezt a törvényszerű eljárást Üdvöztünk is szemelött tartotta s ezt ki is fejezte annak az ifjunak adott válaszában, ki az üdvözülés iránt intézett Hozzá kérdéseket. Jézusunk pedig röviden csak annyit felelt ez fiatal embernek: „Tartsd meg a parancsokat!” vagyis tartsd meg a Törvényt valamint Maga is úgy mutatkozott be a földön az emberek között, mint menygyei Atyánk akaratainak hűséges teljesítője, végrehajtója. Az Atya akarata lévén a Törvény, mindazok, kik e Törvény uralmát elismerik és annak intézkedéseire alkalmazkodnak, egy zárt testületet, országot, nemzetet képeznek, melyet másként az egyház zárt és teljes épületének nevezünk, melynek főszegletköve, egyben tetőzete is Krisztus; ilyen szavakkal díszíti az Ő királyságát az isteni Törvény. Ennek a zárt területnek is legszebb jelvénye az ószövetség csillaga, Dávid Pajza, mely azonban az egész világra kiterjeszkedik, mert hiszen őt nevezi a világ királyának minden zsoltár minden látomás, minden cselekedet és maga az Atya is, ki mindeneket átadott egyszülött Fiajának kormányzás végett. Ami tehát nem illeszkedik bele ebbe a Törvénybe, mindaznak el kell tűnnie erről a földről és valami más helyre kell hurvolkodnia, melyre másnamű törvényt adott ki ugyanez az Ur. Ennek a Törvénykönyvnek általános elismertetése akkor következik el a földön is, mikor az Ur a Világ Királyának, vagyis Jézus Krisztusnak minden ellenségeit legigazza és Fia lábai számolyává teszi. Jákob csillagának mely Betlehem felett is lebegett e Világ Királyának születése alkalmával, tehát a királyi vérből származó uralkodónak jelvénye bármi kicsiny és zárt legyen kezdetben, idők folyamán egyre jobban tágul, míg végre magába zárja az egész világ kerekességét megalapozván az igazi és megdönthetetlen világuralmat, melyet hiába igyekeznek az emberek fegyverrel vagy másnemű eszközökkel elnyerni; mert ennek az uralomnak titka az isteni törvényekben rejlik és semmi másban. Ezek jele a krisztusi csillag!

KrisztusUrunk a királyság mellett a főpapságot is egyesítvén szentséges Személyében, ennek is külön jelvényt rendelt ki bizonyára az Ur, mert a papság is királyság, az egyház kifejezése szerint regále sacerdotium. Könnyű is lenne a dolga a tervezőhákvésznek, ha erre a célra a most divatba levő pásztorbotokat próbálná alkalmazni, mert csak össze kellene rónia azokat és kész is lenne a duplex szimbolum. Minthogy azonban a mi Istenünk főpásztorai sokkal szerényebb jelvényt választott magának, mely nyomába sem léphet a drágaságokkal ékesített aranyos pásztorbotoknak külső tekintetében, annál dúsabb azonban belső értelmében és kifejező erejében fogva. Ez pedig semmi más, mint az egyszerű kereszt fa, melyen élve dolgoztatott, halva pedig meganyugodott, és a melyről az Ő hűséges apostola kifejtette a kereszt bölcselétét. Minthogy pedig a mi Urunk és Istenünk egy személyben egyesítette az áldozót és áldozatot vagyis Ő az Isten Báránya, ki saját akarataiból és elhatározásából vállalta ezt a nagy munkát az Atya iránt tanúsított engedelmisségből egyszerűs mind, ennél fogva az Ő főpapságának legkifejezőbb szimboluma magának ez áldozatnak jelvénye t. i. a kereszt.

Ez a két jelvény pedig a legszebb harmoniában megegyezik egymással, mert a kereszt a legtermészetesebben simul a Csillaghoz, ez viszont születésénél fogva magában foglalja a keresztet és saját határaitul kitermeli azt. Hogy mily gazdag jelentésében ugy a kereszt, mint a csillag, az előbbi fejezetekben igyekeztem beigazolni és ~~az~~ ^{az} élénken szemléltetni. Most pedig láthatjuk azt is, hogy Krisztus Urunk kettős hatlmának, vagyis Királyságnak és Főpapságának mestere kifejezője a Csillagkereszt, mert abban mind a kettő megtalálja hibátlan jelzését minden maradék nélkül. Az áldozat végtelenségét jelenti a kereszt, melynek sugarai átvilágítanak minden rétegen jobban, mint az x sugarak; ennek az áldozatnak értéke tehát feleslegessé tesz minden további vérontást az emberek részéről, mert ez egyszerű tagadása ^{lenne} a kereszt-áldozat elegendő voltának. Jelenti a kereszt azt is, hogy ezt az áldozati tényt főként a pogány népek fogták fel, áttérvén a keresztet ^{sége} megalapították Melkizedekeknek, a pogányok főpapjának uralmát, mely az Istentől meghatározott ideig még zárva marad a zsidók előtt, addig t. i., míg egész tömegükben meg nem térnek a zsidók Krisztushoz. Akkor pedig ^{az} elismerik Krisztusban az Üdvözítőt, elismerik Benne a Melkizedekek és nem Áron rende szerint való főpapot, megnyerik az Áldozatot a Törvényhez, melyet a szétszórásban is magukkal hordoztak, mint ezt a körülményt a Csillag nagyon alkalmasan kifejezi. Ezzel egyidejűleg a pogányok viszont elismerik és megnyerik a Törvényt, melyet évszázadokon át nélkülöztek, bár közelükben és kezükben volt. Ekkor egyesül azután a boldog messiási idők zavartalanságában a kétféle istentisztelet típus t. i. a zsidóság és a pogányság oly tökéletes és romlatlan harmoniában, mint az a Csillagkereszt, vagyis a krisztusi királyság szimboluma kifejezi. És erre a nagy mennyegzői lakomára, az emberiség legnagyobb öröme napjára személyesen meg fog jelenni az Írások szerint uralkodói fenségében övezve az angyalok és emberek seregeitől; és e diadalmenetben elől halad majd a világi és lelki királyság jelvényét: a

C S I L L A G K E R E S Z T !
ez a diadalmas jogar.

Amit a Csillagkereszt az isteni kijelentések alapján a hívők tudatos előadásában hirdet az emberiségnek, ugyanazt teszik az istennélküliek /atheaista, bezbozsnyik/ is tudtokon és akaratokon kívül vagy ellenére is, minek feltűnő bizonyosságát szolgáltatják a lezajlott nagy haboru egyes apró jelenségei. A mi kis városunkban u.i. 1944. év decembereig a németek uralkodtak. Ez év Pünkösdjének harmadik vasárnapján egy nemzetközi ünnep alkalmából ünnepi díszbe öltözött a városka, s ekkor egy zsidó ügyvéd házában balkonján két hatalmas idegen zászló jelent meg éppen a kat. templommal szemben.

Egyiken lengett, piros mezőben a svastika, a másikon pedig sötét fekete mezőben két fehér villámjegy: // .ai a háberben az Ur szert nevének, a Jehovának a rövidítése két jó betű által, minek jele ugyan csak a cikázó villám, Napnál világosabb tehát, hogy ez a két lobogó egy balkonról lengve az egyesülés és zsidóság egyesülését hirdeti. Ünnepélyesen azon Krisztus temploma előtt, ki lebontott minden válaszfalat zsidók és pogányok között az O keresztalála által; ebben a jelenségben viszont a svastika a pogányságot jelzi s képviseli, míg a két villámjegy, a két jó tipikus és ősi kézvonása a zsidóságnak.

A szerencse forgandó kerekének kettőzése közben azonban eltűnt ez a két lobogó a gyarmati balkonról, s eltűntek vele együtt a németek is Gyarmat uccáiról és mezőiről, helyüket az oroszok foglalták el. Is ime! Ugyanazon a balkonon, ugyanazon templom előtt, ugyanazon a vörös zászlón most nem a svastika díszlik, hanem a sarló és a kalapács. És vajjon mit beszélnek ezek? Nyilvánosan ugyan azt mondják, hogy a jelek egyrészt a földműveseket, másrészt az iparosokat képviselik, mondják pedig azok, kik a hitnek titkaival nem sokat törődnek vagy talán el is vetik azokat. De a hiteles hittani okmányok azt igazolják, hogy a kalapács héber neve makkbi, és erről neveztetnek a Makkabeusok, kiknek könyvével zárulnak az ószövetségi korszakok szent írásai. A kalapács tehát plastikusan jelzi a zsidóságot, mely ma is a kalapács jelével küzd ábrándjainak megvalósulásáért. A sarló pedig ott szerepel a kereszténység szentírásának utolsó könyvében, annak is utolsó lapjain, jelezvén azt a nagy aratást, melyet az Isten angyalai rendeznek a kereszténység érett buzatábláin. A nagy Gazda rendeltetése. Ennek következtében a sarló találó szimboluma a kereszténységnek t.i. annak a felekezetnek, mely az írások szerint visszasüllyed a pogányságba és ezen hithagyás miatt el is tiportatik annak szent-egyháza. Itt tehát szintén a zsidóság és pogányság egyesüléséről szaválnak a jelvények az ötágú csillag alatt annak a rabbinak a temploma előtt, ki nagáról a Tóra legutolsó lapján kijelentette: "En Jézus... Dávid gyökere és ivadéka, én vagyok a fényes hagnali csillag!" +/

Amde úgy látszik, hogy sem a német, sem az orosz jelvénytervezők nem gondoltak arra, hogy testők s vérök sugallatai tulajdonképpen a szegény ács Fiának, a világ üdvözítőjének szolgáltatott igazságot tudatukon kívül, midőn az Ur Jézus isteni küldetésének tudatában kijelentette: "Én és föld elmúlnak, de az én igém el nem múlnak!" Minden elenyészik, minden emberi dicsőséget és hatalmat elfúj a szél, de megmarad az emberek felelőssége, mert számot kell egyszer adni minden niábavaló ígéről, minden kis fillerről és ez utolsó csep kis vérről.

+/Egyesül pedig a zsidóság és pogányság sorsuk azonosságában, mert mindkét felekezet Krisztusnak, mint a világ Megváltójának elismerésére jut, és mert a zsidóság is általános megváltása után az apostólszába sodort pogányoktól megsemmisítetik.

Zak. 12.
10.
Jel. 11.
17. j.

Tartalom.

Bevezetés	-----	1. oldal.
1. Fejezet, A Mógen David	-----	2. "
2. " Az emberfiának jele	-----	3. "
3. " A kereszt morfológiája	-----	5. "
4. " A kereszt semasiológiája	-----	6. "
5. " A csillag jelentéstana	-----	9. "
6. " A csillagkereszt	-----	12. "
7. " Az ellentétek	-----	14. "
8. " A kereszt fiai	-----	17. " 6
9. " Pogány keresztények	-----	22. "
10. " Pesti levél	-----	27. "
11. " Keresztény pogányok	-----	30. "
12. " A kereszt változatai	-----	33. "
13. " A kereszt változatai	-----	39. "
14. Bevezetés Salem királya	-----	

Befejezés.

13. Fejezet. A CSILLAG VÁLTOZATAI; .

A csillagnak épuv vannak változatai, mint a keresztnek, mert a háromszögtől a végtelenségig szaporodhatnak annak ágai, míg végre a számtalan sokszögű csillag a körben végződik és ezzel az ábrában egyesül a kétféle geometriai figura formailag is. A háromszögnél kezdődik u.i. a csillag átváltozása, mert sem az egy, sem a két sugarból nem alakulhat ki a csillag ábrája, minez legalább három sugar szükséges. Viszont a négyágu csillag egyenlő lévén a kereszttel, így azt jellegénél fogva nem soroljuk a csillagok közé, mert egy különálló fejezetnek a tárgya, bár annak sincs semmi akadálya, hogy a keresztben is csillagot szemléljünk, valamint minden csillagban is megjelenhet a kereszt. Hittani vonatkozásokban tehát csak a három-, öt-, hat-, és végtelen sokszögű csillag, a kör, bír jelentőséggel és gyakorlati alkalmazással. Miként a csillagászatban a kör a napnak, a csillag a kisebbégi testeknek a jele, úgy a szentiratokban a kör, a csillag az istenségnek és kisebb lelki lényeknek a jele. Ennek példája a következő vers: „És jól cselákesztek, figyelmeztvén erre... , míg

2. Péto 1.19. a nap fölkel, és a hajnali csillag feltűnik a ti sziveitekben, "Ez pedig az értelmezés szerint azt jelenti, hogy a hajnali csillag, a világ világossága, Krisztus, sziveinket az ő tanításával mindinkább megvilágosítja és szeretetével fölmelegíti. "Tehát a nap az Atya, a csillag az ő egyszülött Fia. Azért mondja az Üdvözítő máshelyen, hogy a világ sötétségben van, mert a nap, a mennyei Atya messze tartományba méne, vagyis nem ragyog úgy láthatólag felettünk, mint az angyalok felett az égből. Viszont kisebb szellemek is csillagoknak tűnnek fel a látók előtt e kijelentés szerint: „Az értelmesek pedig tündökölni fognak, mint az égboltozat fénye; és akik igazságra oktatnak sokakat, mint a csillagok örökön örökké."

Dán. 12.3. Mat. 13.43. -1. Kor. 15.41. Gyakorlati szempontból leginkább a három-, öt-, és a hatágu csillag érdekel minket vizsgálódásainkban, mert az elsőt viseli most legújabbban a magyar rendőrség; a másodikat a kommunista párt és az orosz hadsereg katonái; az utolsót pedig a zsidóság közhivói a templomokban és családi szentélyeiben. E tények megértése a hatszögből válik világossá, mi egyúttal a csillag jelentéstanának ősebb kifejtését is maga után vonja. A hatszögű csillag u.i. mint természeti s optikai tünete az emberrel egykoru lévén, egyúttal a legszorosabb és közvetlen összefüggésben van szerkezeténél fogva a körrel, mert a kör kerületére saját sugarának hossza éppen hatszor fér el, s ezzel a körnek és hatszögnek szerkezeti egyezése s összefüggése igen alkalmasan fejezi ki azt a misztikus viszonyt, mely az Atyát a Fiúhoz, s a Fiút az Atyához köti, mit a hitágazat úgy foglal szavakba, hogy a Szentháromság lényegében egy, de személyeiben különálló istenség. Hasonlóképpen titokzatos vonása e jelvénynek az, hogy általában a Szentháromságnak, de különlegesen Krisztus Urunknak plasztikus jele a hatszögű csillag, minthogy teljesen azonosítja magát ezzel az égittesttel Jézus, mondván: Én Jézus, én vagyok a fényes hajnali csillag. "Ennél a pontnál mellékesen meg kell jegyeznünk, hogy e kijelentés alapján csillaginádó magyar őseink nem tévedtek Jézus Krisztusnak, a mi Urunknak, a világ Üdvözítőjének szent Személyében, ha nem is ismerték őt a zsidók írásaiból, de ismerték és imádták a természet műveiből és becsületes szívük tiszta sugallásaiból. >

Amilyen szoros összefüggésben áll szerkezeteleg a kör és a hatszög, éppoly bensőséges a kapcsolat az Üdvözítő hatáskörének vonatkozásai és a csillag ábrája között. Krisztus Urunk u.i. az egyház tanítása szerint négyféle minőségben jelent meg az emberek előtt, és

csilla, változatái.

pedig mint ember, király, pap és Isten, mert Jézus Krisztus az ő szövetség Jehovájával egyenlő és ugyanegy. Krisztus Urunknak ezen megnyilatkozásait egyházunk azon látomás magyarázatához fűzi, melyet Ezekiél próféta nyert Kobár vizseinél a fogadomány és a látomás közönsegesen az Isten szekerének hűveztetik. E látomásban felsorolt képek az általánosan elfogadott jelképek értelmezése szerint ama belső viszonyt jelentik, melyben Jénova az ő választott népével áll. A megnyilatkoztatás könyveiben előadott igazságok u.i. legelőször képekben, példabeszédekben rejlenek, úgy hogy azokat külön isteni adomány által lehet csak megérteni, miből ered az egyház különleges nívója a rejtélyek csillogatásának megértésére nézve. Ezek szerint a hatágu csilla is telve van épen Krisztusra vonatkozó mystikus jelentőségekkel ahál is inkább, mert Jézus egyszerűen azonosítja magát ezzel az égi testtel.

és valóban, ha tekintjük az üdvözítőnek fenti negyszeres méltóságát, úgy ezt a kereszt négy ága maradvány nélkül kifejezésre juttatja és tökéletesen szimbolizálja. Viszont a hatágu csillag az első tekintetre több jelentőséget foglal magában, így a felsorolt négy minőségen felül két tulajdonságot kíván a megváltozó lényegében, melyeket könnyen felfedezhetjük a mi Urunkban, a Jézusban, mert az isteni kijelentések nemcsak mint ember, királyt, papot és Istent mutatják be Őt, hanem mint hadvezért és bírót is, ki az angyalok legiói és az emberek szürei, hátserei felett vezérkedik. és ítéli az embereket szellemeket igazságban és szentségben. Ha pedig Krisztus Urunknak ezt a két méltóságot tekintetbe vesszük, melyek egyszerre ki-egészítik az első négy jelét, akkor a hatágu csillag nyilván megfelel az isteni tulajdonságok kifejezésére és képviselésére. Ezen hatágu hatáskör u.i. állni fog a főpapi és királyi korona körül rendeződik természetfeletti szépségben és erőben; erre nézve pedig égi fényel mutat a csillag északi és déli csúcsa, mint a kétféle pólus felé a delcejes iránytű. A megváltozó főpapi tiszte helyeződik az ég felé irányuló szögbe, a királyság, viszont a föld felé irányuló pontba jelöl annak, hogy megváltozó főpapi áldozat az égbe szállt a mi Atyánk égi trónusa elé kellemes illatu áldozat gyánánt, míg a királyság a föld felé mutat a csillag lefelé irányuló ágával jelent-ven, hogy a mi Urunk törvényeket hozott a földre, hogy az embereknek életük legyen és bővebben legyen; ez az igazi bolsej wik! mit Krisztus urunk ad, nem pedig az, mit a bukott emberek kieszelnének. Ez a két csúcs képviseli egyuttal az isteni jellet, a papágg fogalomkőre; viszont az emberi jellet a királyság az anyagi élet-re vonatkozó törvényekkel együtt.

Ezek szerint a főpapi hatáskör két lényeges ágazatra szakad, melyek közül egyik a tanítói, másik a bírói tisztséget rejti magában, miképen tényleg ezekre utal a mi Atyánk az a kijelentése: Ez az én szerelmes fiam, Őt hallgassátok! Erre utal már az az ő szövetségi nyilatkozat: „Aki pedig az ő szavát, melyet névemben szól, hallgatni nem akarja, én leszek bosszúállója.” Ez a próféta pedig, kire Mózes céloz, egyházunk magyarázata szerint: Krisztus Urunk, mit egyébként bizonyít a törvény sanctiója, mert a bosszu tényleg bekövetkezett a zsidó nép szétszórásában, ki nem akarta hallgatni Jézus tanítását s nem fogadta el Őt Messiasznak. a k tségtelen bizonyítékok ellenére sem Őt a tanítói hivatalt örökölte Krisztus végráncolatában az egyház, az apostolok kara és ezek utódai. A bír. ői hatalmat ugyan nem gyakorolta üdvözítőnk itt a földön való jártában, sőt ellenkezőleg a kijelentette, hogy nem itélni jött e világot, hanem üdvözíteni, de rövidesen megjelenik Ő dicsőségesen második eljöveteleiben itélni eleveket és halottakat, mint ezt hitvallásunk tanítja. Tehát semmi kétség nem férhet a mi Urunk bírói méltóságához sem. Következésképen a főpapság háromszöge megtalálja a maga teljes jelentéstani erejét az áldozat, a tanítás és bíraskodás lényegbeli összefüggésében.

Egyanilyen szempontok alapján alakul ki a királysági háromszög is, minekkettős karjában egyesül a földi hatalom két tényezője: a fegyver és a pénz, melyek a királyi fenséggel párhuzamosan kifejezői, egyik a háborús, másik pedig a béke műveinek mozgató rugója. Krisztus Urunk e kettős szerepere mutat az a szentirasi hely, melyek közül egyik az üdvözítőt, mint hadvezért rajzolja, kinek szájából két-élű kard jön ki, és aki vasvesszővel kormányozza a nemzeteket; s csak egy szavába került volna, hogy angyalok legiói jelenjenek meg körülötte kimenteni Őt a poroszlók, latrok és a felbujtott népség kezéből. S végül Ő az a nagy munkaadó, ki megfizet mindenkinek az ő cselekedetei szerint a lessámolás napján. Vagy miként Ő maga mondja:

- Jel. 22. „Íme hamar eljövök, és jutalmam velem van, hogy megfizessék min-
 12. denkinek az ő cselekedetei szerint.” Íme a királyi hatáskör az ő
 hármass fenségjével, mi a törvényhozásban, a háboru és béke szerzé-
 sében áll. Ebben szent szimbólumban festői módon ragyog Krisztus
 Urunk isteni és emberi vonásai, s az ő névirásának rejtélyes mono-
 gramjai.
- „18.12. Ez a zsidóság ősi csillaga alakjában és belső jelentésében a szent
 íratok szerint. Az orosz kommunizmusban működő zsidóság különös módon
 nem ezt, hanem az ötágú csillagot használja nemcsak a pártéletben,
 hanem átment a hadsereg és az egész orosz nemzet lobogóira, a „Krasz-
 naja Szvezda” a Vörös Csillag, így a hatszögű öszövetségi csillag a-
 lakjában és színében változást tüntet fel a mi korunkban. Mi lehet
 ennek a magyarázata? A háboru folyamán nálam elszállásolt tisztekkel
 beszélgetve a jelvényről, azt a felvilágosítást nyertem, hogy az öt-
 ágú csillag az öt világrészt jelenti. Ezen értelmezésben az ötágú
 csillag igen alkalmasan szimbolizálja a világuralmi törekvéseket, me-
 lyeket minden népnek szent kötelessége önmagában táplálnia mi Atyánk
 igéje szerint, melyet az első emberpárhoz, ősszüleinkhez intézett mond-
 ván: „Töltsétek be a földet és hajtssátok azt birodalmatok alá, és u-
 ralkodjatok a tenger halain és az égi madarakon és minden állato-
 28. kon, melyek mozognak a földön.” Az ötágú csillagnak szerepe azonban
 lényegében a hatszögűvel való összehasonlításból tűnik elé.
- Ha u.i. egymás mellé állítjuk a kétszillagot abban a helyzet-
 ben, amint azok a gyakorlati életben előfordulnak, rögtön szemünkbe
 ötlök, hogy az ötágú csillagról épen az a csucs hiányzik, mely az
 üdvözítő királyságot jelenti. Ennek a tünetnek az életben megfe-
 lel a szétészort zsidóság állapota, mely elvesztvén királyságát, hazá-
 ját és uralkodói képességeit, kénytelen volt a nemzetek közé szét-
 széledni. Ezt a sorsfordulatot különben az ő szövetségi törvény elő-
 re bejelentette arra az esetre, ha a Messias megjelenésekor nem fog-
 64. ja őt elismerni. Ősatyjuk, Jákob pedig világosan megjövendölte halál
 Gen. 49. 10. os ágyán, hogy Judától elvételük a királyi pálca, midőn az Ur Krisz-
 tusa, a népek vezére megjelenik. Világos a szövegek és jelek egybe-
 vetéséből, hogy a hatszögű csillag a kegyelt zsidóságnak, vagyis Krisz-
 tusnak és az ő híveinek a jelvénye, míg az ötágú csillag a bukott,
 a szétészort zsidóságnak a jelvénye. Minthogy azonban az újszövetsé-
 gi törvény értelmében a bukott zsidóság nem zsidóság, hanem a „sá-
 tán zsinagógája”: azt kell mondanunk, hogy az ötágú csillag Krisztus
 Jel. 2. 9. ellenkezőjének, a sátnak, minek jelentése=ellenkező, tehát az ellen-
 krisztusnak a jelvénye. És ez az értelmezés teljesen megfelel az é-
 let valóságának, mert látjuk, hogy az ötágú csillag alatt működő erők
 Krisztus tanításával ellenkező világnézetet terjesztenek minden
 eszközzel, még erőszakkal is.
- Csudálatos az ötszögű csillagnak, vagyis a pentagonának képe-
 ben az, hogy épségben ragyog rajta a felső csucsszög, vagyis Krisztus
 Urunk főpapságának pontja, holott annak sem lenne szabad mutatko-
 znia a jelvényben, minthogy az elbukott zsidóság királyságával együtt
 templomát és papságát is elvesztette; a templom leromboltatott, az
 áldozat megszűnt, mert a zsidóknak a törvény értelmében csak egyet-
 len egy templomot volt szabad emelniök, a többi gyülekező helyek
 pedig csupán imaházak voltak, mint azok ma is. Ezért sir a bujdosó
 zsidóság lelke mindennapi imádságaiban az áldozat és a templom u-
 tán, hogy újra a régi szertartással mutathassa be áldozatait az Ur-
 nak, ősei Istenének. Íme ezért mutat a bukott zsidóság csillaga az
 üdvözítő főpapságára, miben az a rendkívüli titokzatosság rejlik,
 hogy a zsidóság hirdeti Krisztus pogány főpapságát, melyet t. u. az
 ősi népnek, Jeruzsálem alapítóinak és építőinek, a szikemeknek pogány
 népéről vett fel szentséges Személyére a kegyes üdvözítő, ellenben
 Krisztus Urunk királyságát a pogányok hirdették; Bileám, a napkeleti
 bölcsek, Pilátus, és ma is a keresztény katolikusok azok, kik Krisztus
 királyságának ünnepét szentelnék, a Bold. Szűznek, a világ Királynéja
 nak templomot építenek, de a szikemita pogány papságról csudálat-
 osan hallgat minden pogányszármazású azaz keresztény ajak! Az ötágú
 csillag

csillag többi csúcsai maradnak érintetlenül, és az ezekben foglalt hatalmi eszközökre rendkívüli energiával, de nem Krisztus szellemében igyekeznek a bukott zsidóság az Tórában és prófétában és zsoltárokból kifejezett világuralmi ígérek alapján.

Róm. 11. 39. j. Van az ötágú csillagnak egy még csudálatosabb alakja, melyet a középkorból Párizs Pápay szótára őrzött meg számunkra a mellékelt ábrában és ezzel a névvel: "Symbolus salutis." magyarul = az üdvösség jelvénye. Ha egymás mellé elhelyezjük a Symbolus salutis és a Kraszbaja szvevda ábráit, az első pillanatra feltűnik, hogy a középkori ábrán éppen a felső csúcs hiányzik, tehát Krisztus Urunk főpapságának a pontja. Eddig még nem sikerült többet megtudnunk a Symbolusról; de ha Krisztus Urunk heroldjainak ellentétes szerepére gondolunk, akkor minden valószínűség szerint kereszténynek, azaz pogány eredetűnek kellett lennie a Symbolus tervezőjének, miként feltétlenül zsidónak kellett lennie a Szvevda tervezőjének, mert a lelki élet kinyilatkoztatott törvénye, hogy egyik nép a másik által vezettetessék az üdvösségre, nevezetesen a zsidók kötelessége hirdetni a pogányok főpapját Krisztusban és a pogányok hivatása a zsidók királyát tisztelni. Az üdvözítőben. Ezért a zsidó néplelek a hatágú csillagról eltávolította saját királyságának jelét rábízván ennek gondviselését a pogányokra/keresztényekre; ezek viszont saját főpapságuk jelét metélték le Krisztus Urunk csillagáról, rábízván ennek ügyét a zsidóságra, minéket részről a jelek szerint öntudatlanul, valami titkos szellemi kéz hypnotikus vezetése alatt. Ezek kétségtelen tények, és pontosan megfelelnek egymásnak, t. i. a jelek a jelentménynek, ezek viszont a kinyilatkoztatás és szellemének. Ezek szerint a kétféle ötágú csillag, vagyis a Symbolus és a Szvevda, pragmatikusan kiegészíti egymást, tehát a kettő egyesüléséből megszületik a teljes hatágú csillag, melynek minden ágát birtokába vette a Megváltó Jézus, ki annak minden bástyáját megszállotta az ő hatféle hatalmával, mert Ő király, Pap, Tanító, Hadvezér, Bíró és Gazda isteni és emberi vonatkozásokban. Ura az egész mindenségnek, ki Önmagát e csillaggal azonosította. A zsidó királyság és a pogány főpapság által pedig egyesítette szentséges Személyében az egész emberiséget ezzel jelezvén leghívebben, hogy Ő az egész emberiség Megváltója. E tekintetben a kereszténység elismeri, hirdeti és ünnepli a zsidók királyságát, tehát csak a zsidók felébredése hiányzik a világ békéjének megvalósításához, mert abban a pillanatban, midőn az elbukott zsidóság vétkenek tudatára ébred, és felismeri a megfeszített Jézusban a Messiaszt, ezzel a pogányok főpapságának tiszteletére buzdul: abban a pillanatban megszületik a világ békéje, mindaddig azonban az emberiség helyzete egyre nyomasztóbb lesz.

A jelen pillanatban a bukott zsidóság lelki vázát az a csillag jelképezi pontosan, melyről hiányzik egy a királyi, mint a papi csúcscsúsz, vagyis az a négyágú csillag, melyen a fegyver, a pénz, a biraskodás és tanítás jelei maradtak épségben, amiképen tényleg mostani zsidóságunk, mely a népek között stétészórtan él, mindenütt, de kivált nálunk magyaroknál ezt a négy-hatalmi eszközt igyekezik görcsösen megragadni, hogy minden más irányt elnyomva, egyedül uralkodhassék az idegenek felett, ha már saját hazájától és uralkodási képességeitől megfosztotta Abraham Istene őt. Ezzel viszont súlyosan vétkezik saját Tórája ellen, mert megerősödve éppen azon népeket nyomja el megfosztván őket önállóságuktól, kik között teljes jozokat élvezett; így fizet a bukott zsidóság szállásadóinak. Ennél a pontnál érdekes, hogy a kétféle négyágú csillag, illetve kereszt között bizonyos viszonyosság észlelhető éppen úgy, mint a kétféle ötszögű csillag között, melyek egy következtetésre vezetnek t. i. a zsidóság és pogányság, illetve kereszténység egyesülésének szükségességére, vagyis arra, hogy békének egyetlen feltétele van, ez pedig az, hogy úgy a zsidó, mint a pogány, illetve keresztény Krisztus törvényeinek ismeretére és gyakorlatára jusson, s e nag és nehéz feladatban kölcsönösen kell egymást vezetniök az isteni törvények között közös iskolájában.

Es mit jelent vajjon a háromágú csillag jele a magyar rendőrség parolája? annak a rendőrségnek gallérján, melyet éppen az uralomra került zsidóság szervezett meg nálunk elszorvasztván a csendőrséget és a régi ren-

dőrséget. A háromágu csillag a hatágunak kettéválasztásából származik, mert ha ősrégi formájában hatágu volt Krisztus jele, mellyel azonosítja magát, akkor természetesen csakis a hat felezéséből áll elő a három. Ez pedig a főpapi és királyi méltóság elkülönítését jelenti, mit Krisztus Urunk a saját Személyében egyesített. Minthogy viszont a királyi fiétséget jelző háromszög kétségtelenül a zsidóság jevénye, így az is bizonyos, hogy a főpapi szentséget szimbolizáló háromszög, illetve annak csillaga került a rendőrség gallérjára, és sapkájára, mint az oroszokéra a Krasznaja Szvezda. Van ebben a különös fordulatban valami titokzatosság, ha meggondoljuk, hogy az Üdvözítő a székekről vette fel főpapságát, és hogy a székek verszerinti leszármazottai a mi székeink: akkor ez a jel arra az időre utal, midőn a széke-székel főpapság hitágazata épen olyan általánosan ismert, elfogadott, tisztelt és ünnepezt, mint aminő megbecsültetésnek örmend az őszinte keresztény világban Krisztus Urunk zsidó királysága. Valami felsőbbrendű, gondviselészerű jelenség ebben a tüneményben az, hogy éppen a zsidók kezelésében jutott ez a jel a magyar vitézek ruhájára, tehát annak a népnek az útján, melynek hivatása ezt a hitágazatot dogmává avatni. Itt feltűnő fényben ragyog az ellentétek törvényszerűsége, mely az egész lelki világban feltétlenül uralkodik. Ez pedig a magukat és méltatlanul szenvedő magyarságra jelent sok vihasztalást és reményt, mert a széke-székel főpapság révén époly közelségbe jut nemzünk az Üdvözítő szentséges Személyéhez, mint aminő belsőseg fűzi Hozzá a zsidókat a testi stármazás révén. Ezt még bizonyára nem ismerik és nem hiszik a zsidók, de ez esetben épúgy prófétálnak Krisztusról az elbukott fiak öntudatlanul és akaratukon kívül, miként annak idején Bileám a pogány költő zengte az Üdvözítő zsoltárát a zsidók királyáról.

A dolog lényegére azonban az a legfontosabb, hogy akárhány csillagot rakunk a parolira, és akárhány ágot illesztünk a csillagra, mindig csak egy és ugyanazt az Urat, ugyanazt a királyt, ugyanazt a főpapot üdvözöljük akár csufolódva, akár köpdösve és megtagadva és megfeszítve, akár pedig szeretve, bánkódva, lábait kenettel és könnyeinkkel mosogatva, csókolgatva és imádvá: a Krisztust, a Megváltót, a Messiást, az Acs Fiát, a betlehemi kisdedet, mert Ő mondja Magáról: Én vagyok a fényes hajnali Csillag, kinek áldás, dicséret és dicsőség mindörökön örökké Ámen.